

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται μόνον ἐτησίως· αἱ δὲ τμηματικαὶ εἰσὶν ἀπορρίκτοι· Τὸ τμήμα τῆς ετησίας συνδρομῆς, εκ Δαρ. 3 καὶ 3 σελ. διὰ τοὺς 12 ἐβδομαίους ἀριθμούς ἐστὶ ἀπορρίκτων. Οἱ πρακτορες τῆς εφημερίδος εἰσὶν ὑπεύθυνοι ἐπὶ τῇ εἰσπράξει τῶν χρηματικῶν.

Πᾶσα ἀπληρωτὸς πρὸς τοὺς ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ ἐπιστολῆ, διατριβῆ, ἐφημερίδας κτλ. οὐδέποτε ἐστὶ δεκτή· εἰδοποιήθη περὶ τούτου τῷ Γενικῷ Τοχδρομικῶν τοῦ Λογίου. Ἐπιστολὴ ἢ διατριβὴ ἀνέγνωτος ἐστὶν ἀπαράδεκτος καὶ ἀκαταχώρητος, ἢ δὲ διευθυνταὶ δὲν ὑποχρεῖται εἰς τὴν ἐπιστροφήν τούτων.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται, ἐν Λονδῶν μὲν εἰς 19, LONDON-STREET, FENCHURCH-STREET, E. C. καὶ 33, BROMPTON SQUARE S. W., LONDON· ἀλλοῦθεν δὲ παρὰ τοῖς Κ.Κ. Πράκτορι τοῦ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ (Registered for transmission abroad).

Αριθ. 84.—Τομ. Δ'.—Ἔτος Β'.] ΛΟΝΔΙΝΟΝ, ΠΕΜΠΤῆ, 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1862. || ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ [ΜΕΤΑ ΠΟΛΙΤ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

- Ὁ Κύριος ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΞΕΝΟΣ ἐν Κωνσταντινουπόλει.
- Ὁ Κύριος Β. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ ἐν Θεσσαλονίκῃ.
- Ὁ Κύριος Σ. Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ἐν Πάτραις.
- Ὁ Κύριος Κ. ΘΕΟΔΩΓΗΣ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ.
- Ὁ Κύριος Δ. ΠΑΠΑΣ ἐν Μάντσεστερ.
- Ὁ Κύριος ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΟΚΚΙΑΝΗΣ ἐν Λίβερπουλ.
- Ὁ Κύριος Β. Δ. ΜΑΙΚΟΤΖΗΣ ἐν Ἰβραΐδα.
- Mr TAYLOR ἐν Κερκυρα.
- Ὁ Κύριος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΙΣΤΟΛΗΣ ἐν Κορκ τῆς Ἰρλανδίας.
- Οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ ΧΡΥΣΟΧΟΙΔΑΙ ἐν Τουνρσεβερίνω.
- Mr G. ANDREWS, Saddler-St., Durham.
- Ὁ Κύριος Δ. Ε. ΔΑΝΑΙΝΟΓΛΟΥΣ ἐν Ἀταλία.

- Ὁ Κύριος Φ. ΞΕΝΟΣ ἐν Σμυρνῇ.
- Ὁ Κύριος ΓΙΑΚΟΤΜΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Βαρνῇ.
- Οἱ Κύριοι ΘΕΟΔΩΓΟΣ καὶ ΚΑΡΝΑΚΗΣ ἐν Γαλαζίῳ.
- Ὁ Κύριος Γ. ΜΕΛΙΣΤΑΓΗΣ ἐν Σύρῳ.
- Ὁ Κύριος ΜΥΡΩΝ ΒΛΑΣΤΟΣ ἐν Βουκουρεστίῳ.
- Ὁ Κύριος Π. Α. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τεργεστή.
- Ὁ Κύριος Ι. ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΣ ἐν Σουλινᾷ.
- Ὁ Κύριος Γ. ΣΠΟΡΙΔΗΣ ἐν Ζακύνθῳ.
- Ὁ Κύριος ΦΩΚΙΩΝ ΒΟΤΤΖΙΝΑΣ ἐν Μασσαλία.
- Ὁ Κύριος ΚΩΝΣΤ. ΔΑΣΚΑΡΙΔΗΣ ἐν Βηρυτῷ.
- Mr VINCENT, PUBLISHER, High-St., Oxford.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ ἀμετάβλητον τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.....	Σελίς 82
Πέτρος ὁ Μέγας ἐν Δουβίνῳ.....	82
Διπλὰ εἰδήματα.....	82
Ὁ αἶθρ ἀειρέωτος τοῦ χλωρομυρμηκίου.....	83
Ἡ κασταία.....	84
Γυμναστικῆς καλλισθενικῆς γυμνάσματα.....	85
Διάφορα.....	86
Στατιστικαὶ.....	86
Δικαστικὰ Ἀγγλίας.....	87
Ὁ Ἀλφ πασάς.....	90
Γαλλικὰ διπλωματικὰ ἐγγράφα ἐπὶ τοῦ ρωμικ. ζητήματος.....	94
Ἐμπορικὰ.....	95
ΠΟΛΙΤ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ, σελ. 93, 94, 95, 96 (δύο).	

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Ὁ τελευταῖος τῆς Οὐαλλίας ἀοιδός.....	84
Κομὴ Ἰρκεν καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ὑδροπνευματικὸν κινῆμα.....	84
Πόλις Φίλεϊ ἐν Ὑρκ.....	85
Μεθούρου Πανεπιστημίου.....	85
Ἀφίξις τῆς Βασιλίσσης προ τοῦ Βικτωρίου Ἡρώου.....	86
Ἡ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν ἄρχων στοὰ τῆς Βικτωρίας.....	86
Ἀλεξάνδρος Β' καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ.....	92
Σιβίτα Βεκκία.....	93

ΜΗΧΑΝΗ ΤΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΤΟΥ SINGER.

72, CORNHILL, LONDON, E. C.

Ἐπιστομὴν τὴν προσηχὴν τοῦ κοινῷ τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τελειοτέρων τούτων μηχανῶν τῆς ραπτικῆς. Ἐἶναι χρήσιμα εἰς πάντα κλάδον τῆς τέχνης, ἥτοι εἰς τοὺς ΡΑΠΤΑΣ, ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΥΤΑΣ, ΜΟΔΙΣΤΑΣ καὶ εἰς πᾶν εἶδος ραπτικῆς. Πλέον τῶν 70,000 εὐρίσκονται εἰς καθήμερὴν χρήσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἱρλανδίᾳ, Σκωτίᾳ, Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ρωσίᾳ καὶ ἄλλαις χώραις τῆς Εὐρώπης. Πᾶσα οἰκογένεια οφείλει νὰ ἴηται κάτοχος μιᾶς ταύτης τῆς μηχανῆς· διότι δι' αὐτῆς δύναται νὰ κατασκευάσῃ ὅτιδήποτε ἔργον τῆς ραπτικῆς δεξιότητος ταχύτερον ἢ διὰ τῆς χειρῶς. Πᾶς ἐργαστασιάρχης, ὅστις εἰσάξει ταύτην τὴν μηχανὴν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ του, θέλει κερδίσει περισσότερον ἢ διὰ παντὸς ἄλλου τρόπου. Αἱ μηχαναὶ αὗται κίνησονται τὸ αὐτὸ ὡς τῆς χειρὸς ράφης καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἀπεδείχθη προτιμότερον ἢ τῆς χειρῶς. Τοῦτο δὲ ἀπιδείξουν τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ τοιαῦτα κατασκευασθέντα ὑπόμνητα, κτλ. κτλ.

Ἐχρησιν τῆς λαμπροτέρας μηχανῆς εἰς θύλας παντὸς εἴδους πρὸς οἰκίαν χρήσιν, ὡς αἱ τεταῖαι εἰσὶν ἀπὸ λίρας 15 ἕως 20 ἐλάττω. Αἱ δὲ μηχαναὶ πρὸς χρῆσιν τῶν ραπτικῶν καὶ ὑποδηματοποιῶν πρὸς λίρας 13 ἕως 17. Δίδονται δ' ὅλαι ὑπ' ἐγγύησιν. Στέλλομεν μετ' ἐλάττω μηχανῆς καὶ ὁδηγίαν ἐλλειμμένην, καὶ ὁ ὑποτιμώμενος εἰς τὴν διευθύνσιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης θέλει λάβει πληροφορίας περὶ τῆς φήμης μας. Διατυχὴ συνοδευομένη μετ' ἐνὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἐπιτιμῶν καλῆς τραπεζῆς τοῦ Λονδίνου, ἐπελελείται παραχρηρῆμα. Διατυχῆ δύναται νὰ σταθῶσι καὶ πρὸς τὸν Κ. JOHN F. O'BRIEN εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος ἐν τῷ 72, CORNHILL, LONDON, E. C. Μετὰ ἀποδοχῆς εἰς τὴν ἀναδοχὴν τῶν μηχανῶν τούτων, ἂν ἀξιώσῃ τις θύλακα ἀναδοχῆς ἢ νὰ γείνη πρᾶκτωρ ἡμῶν θέλομεν τὸν ἐργάστην διὰ μηχανῶν καὶ τῆ παραχωρήσει γυναικῶν ὑποτίμησιν τῶν ἀνωτέρων τιμῶν.

J. M. SINGER & Co.
72, Cornhill E. C.

ΤΟΙΣ ΕΜΠΟΡΟΙΣ ΚΑΙ ΠΑΟΙΟΚΤΗΤΑΙΣ.

Παρισίων καὶ Λονδίνου καθρεπτῶν καὶ οἰκίαικων ἐπιπέλων ἐργαστασίον, 398 καὶ 399, Oxford-street, London W. οὐστῆθεν τὸ 1822. Ὁ CHARLES NISSETT προσλαλεῖ τοῦ, ἐπιθυμουμένου νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ κεχρησόμενα οἰκίαι ἐπιπέλων ἀρίστης κατασκευῆς συντασμένα ἐκ καθρεπτῶν τοῦ τοίχου καὶ τῆς τραπέζης παντὸς εἴδους τραπεζῶν ἀπλῶν καὶ μουρῶν, κωμῶν, καθελῶν, γραφείων, κορνεζῶν αἰώνων, ἀνθοδοχείων, κτλ. κτλ. Τὸ καταπνημα τοῦτο ἀπέληξε μετρίτην φήμην διὰ τὰς ἀρίστης ποιότητος τῶν πραγματικῶν του. Οἱ πλοιοκτῆται ἰδίως οφείλουσι νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσηχὴν τῶν ἐπὶ τῶν ἐπιπέλων τοῦ καταστήματος τούτου, κατασκευαζομένων πρὸς στολισμὸν τῶν αἰθουσῶν καὶ δωματίων τῶν πλοίων. Εἴσοδος, 398 καὶ 399, Oxford-street. W. Ἐργαστασίον, 3 καὶ 4, Great Chapel-street, καὶ 102, Dean-street. Διατυχῆ πρέπει νὰ στέλλονται πρὸς τὸν Κ. J. F. O'BRIEN, 33, Brompton Square, S. W. London

JOHN GOSNELL & Co. (πρώην PRICE & GOSNELL)

Προσκαλοῦν τὴν προσηχὴν τοῦ κοινῷ εἰς τὰ ἀνάουθα μέρη τοῦ JOHN GOSNELL & Co., αἱ ἀρωματικαὶ βρῦσαι, πιεζόμεναι ἐμφέρον γλυκατῆν ἐνοδίαν. Τοῦ JOHN GOSNELL & Co., ἡ δὴλυσιμὴν λεβαντῆς συνιστάται διὰ δωματία ασθενῶν καὶ ὡς ἡ καλλίτερα καὶ γρηγοτέρα τῶν ὄσων ἐξ ἀθῶν γίνονται. Τοῦ JOHN GOSNELL & Co., τὸ γνήσιον καὶ μελανὸν σαποῦν τοῦ Οὐίντ'ορ εἶναι οἰκονομικὸν καὶ παιδικόν. Ἐξαιεῖται τὴν κακινάδα καὶ ἀληθῆτητα τοῦ δέρματος, καὶ καθιστᾷ αὐτὸ λευκὸν καὶ λευκόν. Τοῦ JOHN GOSNELL & Co. Ἐυγενεῖς ἄρρωμα εἶναι τὸ εὐγενέστερον—Τὸ EFFEMES MAXIMEPON (πομάδα) συνιστάται διὰ τὴν ἐνοδίαν τοῦ καὶ τὴν τῆς ἀσθένειας τῆς κόμης ἐπιρροὴν του. Τῶ ΕΥΓΕΝΕΣ ΣΑΠΟῦΝΙ διωκερ, ὡς τὸ καλύτερον καὶ καλύτερωτερον τοῦ JOHN GOSNELL & Co. ἡ ζύμη διὰ τοὺς ὀδόντας εἶναι ἡ καλύτερη ὅλων τῶν γόνων, ἀσπρίζει τοὺς ὀδόντας, προστατεύει τὸν σμάλτον καὶ δίδει ἐνοδίαν εἰς τὸ στόμα. ΣΤΕΜΜΙΑ ΒΑΦΗ Τῶ ΚΟΜΗΣ βεβαίως νὰ σχηματίζῃ κάθε εἴδους μελανῷ ἢ μετ' ἐπιπέλων, ὄσων, ὄσων. Δὲν βαπτει τὴν κόμην καὶ δὲν ἐχει ὀσωνίδιον. Τοῦ JOHN GOSNELL & Co. προνομιοῦχος βούρτστα ταυτοχρόνως παστρεύει καὶ διαρκῶν τὴν κόμην. Στέλλονται καταλογοὶ παντοῦ καὶ διατυχῆ ἐντελομένων. Κατασκευάζονται 12, Three King-Court Lombard St. London.

ΕΙΣΟΠΟΙΗΣΕΙΣ (ADVERTISEMENTS.)

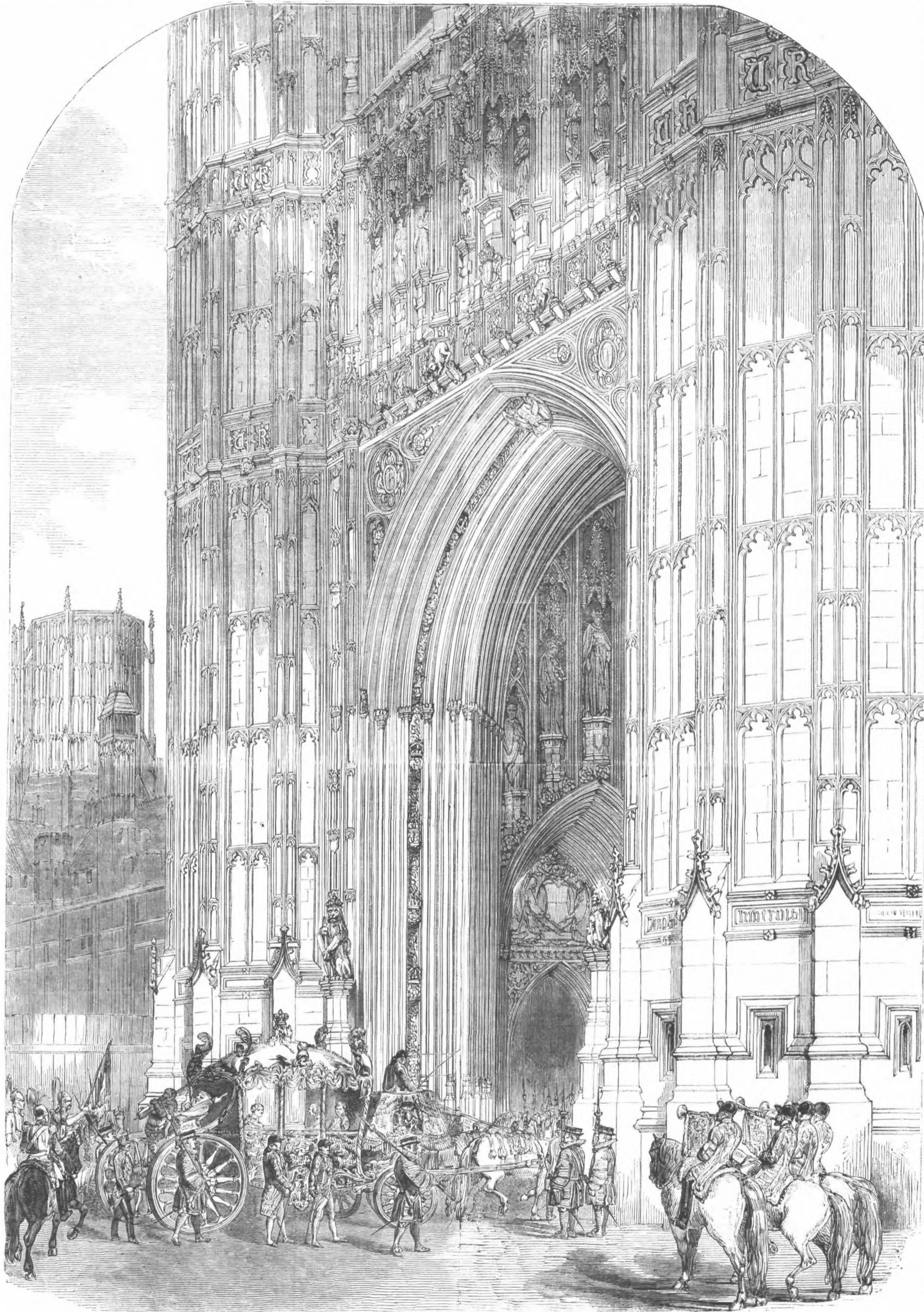
ΛΕΥΚΟΙ ΟΔΟΝΤΕΣ

Εἶναι ἀπαραίτητος ἀναγκασιὸς πρὸς τὴν ὑγείαν, ΚΟΣΜΗΣΙΝ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΖΩΙΑΝ.

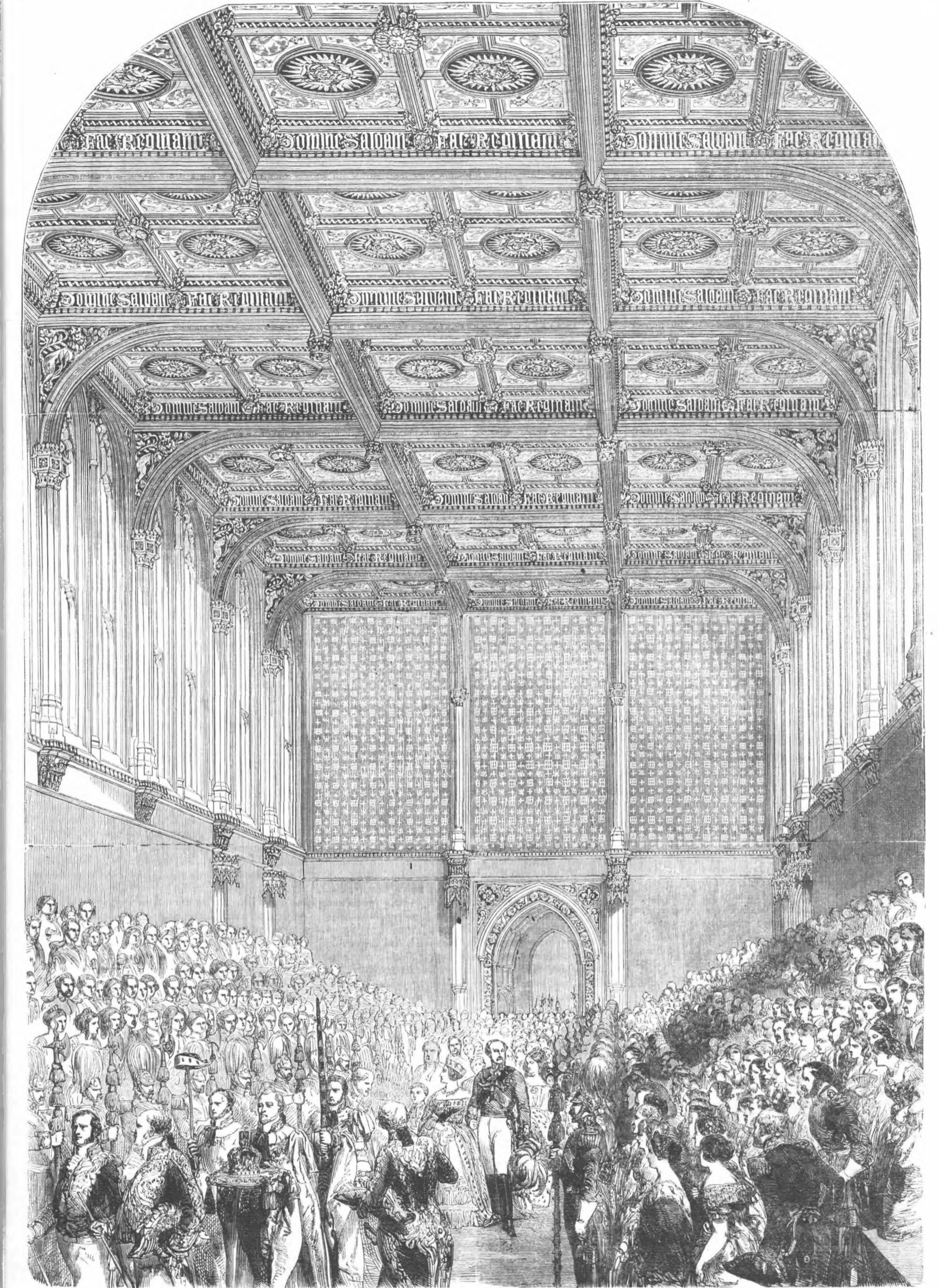

Ἡ ροδακίη αὕτη λευκῶν ὀδόντων εἶναι ἀνεκτίμητος δι' ἡν προξενεῖ ὁ καταρῆσιν, οὐραεῖται τὴν εἰς τοὺς ὀδόντας, οὐραεῖται τὴν ὀδὸν καὶ ἐνοδίαν εἰς τὴν ἀναπνεύσιν. Ἐξοιοθερεῖ το Ἰατρικῶν ἐν τῶν ὀδόντων, καθαρῶν αὐτὰ καὶ διατηρεῖ τὸ σμάλτον αὐτῶν, αἰδοῦσα αὐτοὺς.

ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ. Ἰδιοκτήται ROWLAND & SONS, 20, Hatton Garden, London.— Πωλεῖται δὲ ἀδείας τῶν ὑπὸ τοῦ Κ. J. W. TAYLOR ἐν Κερκέρν, καὶ τῶν ΚΚ. BAKER & HAYDEN Πέρα Κωνσταντινουπόλεως.

ΑΦΙΞΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΗΓΩ ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΙΟΥ ΗΥΡΓΟΥ (1862)

Η ΕΝ ΤΗ ΑΙΘΥΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΝ ΤΩΝ ΛΟΡΔΩΝ ΣΤΟΑ ΤΗΣ ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ. (1862)

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΣΑΣ

Η Γ Ο Ι
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, ΑΠΑΘΗΣ, ΤΥΡΑΝΝΙΑ.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ

Υ Π Ο

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Ο. ΞΕΦΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΚΕΦΑΛ. Θ'.

Η ΕΜΙΝΕ.

Ἡ Ζιδρέ περιέμενεν ἀνυπομώως πρὸ μίαις ὥρας τὸν Ἄλην ἐνὸς ἡμερικανισμένου περιβόλου μιάρας τιμῆς ἐν Ζιττίων. Περιπτεύουσα εἰς τὰ περίεξε ἐφαίμετο φαειρομένη, ὅπερ ἐσημαίνει αἰσιον συμπέρασμα τὸ ἐν διανοίᾳ αὐτῆς τεκταινόμενον μεγάλου σχεδίου. Κεκαλιμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον κραυγαῖα βακτηρία ἐσχάρην καὶ φέρουσα ἐπὶ τὸν ὡπιον σέκου ἐφαίμετο ὡς ὀδοπόρος γράλα γρήν. Ἀφικόμενος ὁ Ἄλης ἐβρίφη χαμαὶ τὴν κάππαν του καὶ με δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀφῶνος ἐκάθησεν ἐπ' αὐτῆς χωρὶς νὰ ἐναγκαλισθῆ τὴν ἀνοίξαν πρὸς αὐτὸν τὰς ἀγκαλάς τῆς Ἀθιγγάνης.

— Τί ἔπαθες, ψυχῆ μου Ἄλη; τί ἔχεις, ἐρωτᾷ μου καὶ κλαίεις;

— Τὰ πάντα, τὰ πάντα ἀπόλεσόν μου, Ζιδρέ... πάγει!... πάγει!... τίποτε πλέον δὲν ἐλπίζω ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον.

— Διατί, πόθον μου;... ἄλλ' ἂν δὲν ἐλπίζεις ἀπὸ τὸν κόσμον, δὲν ἐλπίζεις καὶ ἀπὸ ἐμέ;

— Ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τὸν Γαρδικιώτην, Ζιδρέ;... τὸ γνωρίζεις; ἐγέρθητι, πρέπει νὰ δριμύνην πείρατα εἰς βοήθειάν του... εὐρίσκονται εἰς τὰς χεῖρας τὸν ἀκόλαστον, τὸν ἀπειθὴν ἐκείνον ἄνθρωπον.

— Πόθεν τὸ ἔμαθες, Ἄλη;

— Μετὸ εἶπεν ὁ ἰατρός,...

— Διοῦν τὸν εἶδος;... πότε ἐββασες;

— Διοῦν ἀπὸ χθὲς τὴν πρωῒαν εἰς τὸ Μαυροβούνι.

— Ἀπὸ χθὲς!... ποῦ ἐκοιμήθης; ποῦ διήλθες τὴν νύκτα; χορῶς ᾤρθησεν ἡ Ἀθιγγάνη.

— Εἰς τὸ κελλίον ἱερῶν τῶν... χθὲς δὲν ἤδυνήθη νὰ ῥῶο τὸν ἰατρὸν κεκλεισμένον ὄντα μετὰ τοῦ αυτοκράτορος Πέτρου ὄλου τὸ ἡμεροῦνικόν.

— Τὴν ἡμέραν ὄλου, διότι ἀπὸ τῆς ἑκτῆς μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἤμην ἐνὸς τοῦ δοματίου του, δι' ὃ καὶ σοὶ ἐμποδίσθη ἡ εἰσοδος ἀπὸ τὸν ὑπὲρ τῆν.

— Σὺ Ζιδρέ!... καὶ δὲν μοὶ ὑπεσχέθης δι' ὄρκου ποτὲ πλέον νὰ μὴ τὸν πλησιάσω; νὰ ἴσται διὰ παύτος ἰδικῆ μου; ἐκράεν ὁ Ἄλης μετὰ σφοδρότατης ζηλοτυπίας.

— Ἄλη μου! φταγογῶν τῆς ψυχῆς μου λύχνε Ἄλη! ἐβιάσθη νὰ ὑπάγω δι' ὑποθεσὴν ἰδικῆν σου... ἐγὼ ἐγνωστοποιῶσα πρὸς αὐτὸν τὴν συλλήψιν τῆς μητρὸς καὶ ἀδελφῆς σου, ἐγὼ τὸ εἶπον παρ' αὐτὸ ἔμαθες... μ' ἔδωκε δὲ τὰ λύτρα των, τὰ ὅποια φέρω ἐδῶ εἰς τὸν κόλπον μου.

— Πῶς; δὲν σ' ἐνόηθ'...

— Δὲν ἐπίδεχεται ἐξηγήσεις ὁ σκοπὸς μου!... περιέμενε τὸ ἀποτέλεσμα... ἄλλ' ἂν λυτρώσω τὴν Χάμικον καὶ τὴν ἀδελφὴν σου τότε θέλεις μακρύτερα ἀναβῆσαι τὴν σὺζήθησιν μας; ἢ ὑπερήφανος Χάμικον καὶ πάλιν θὰ σοὶ ἀρνήσῃ τὴν ἕδειαν.

— Ὅχι! μὰ τὸν Προφήτην!... ἂν ἡ μήτηρ μου μ' ἐμποδίσῃ καὶ τὴν φορὰν ταύτην, σοὶ δίδω δεκάτις τὸν λόγον τοῦ Ἄλη, ὅτι θὰ γείνης πάραυτα ἡ πρωτίστη τὸν συζῆθον μου πλὴν, ἀγγελεῖ μου, ἄς σπεύσωμεν εἰς τὸ Γαρδικίον... πρέπει εἰς δύο ἡμέρας νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ, ἄλλως οὐδεὶς γνωρίζει τί δύναται νὰ συμβῇ.

— Περιέμενε, μὴ βιάζεσαι, Ἄλη, σ' εὐχαριστῶ, τώρα σέ πιστεύω, ... εἶπεν ἡ γρητσοῦδα διὰ θερμῶν φιλημάτων ἀπαρῶμενῃ αὐτὸν... Ἄλλ' ἐνθυμείσαι πρὸς τίνα σκοπὸν ἤλθομεν εἰς Μαυροβούνι;

— Ναί!..... ἰδοὺ τί ἠδυνήθη νὰ λάβω παρ' αὐτοῦ ἐπὶ ἐνόρκου συμβαθῆναι τὸ μὴδέποτε εἰς τὸ ἔξῃς νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσω... μὴδὲ νὰ ἐλθῶ ἐνταῖθα με κίνδυνον τοῦ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσω.... ἰδοὺ τί μ' ἔδωκεν ὁ καλὸς ἐκείνος ἄνθρωπος, ὁ Ἰερώνυμος, εἶπεν ὁ Ἄλης καὶ ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του βαλάντιον περιέχον χρυσὰ νομίσματα.

— Πόσα εἶναι; ἠρώτησεν ἡ Ἀθιγγάνη ζυγίζουσα τὸ βαλάντιον ἐν τῇ παλάμῃ της.

— Με εἶπεν, ὅτι ἐμπεριέχονται διακόσια βενέτικα... οὔτε διὰ τοὺς χρεωστομένους μισθοὺς τὸν παλλικαρίου μου θὰ ἀρκέσουν.

— Δὲν ἀρκοῦν οὔτε διὰ τὸν ὀλίγον σκοπὸν; οὔτε διὰ τὸν μερικόν.... χρειάζομεθα τοὐλάχιστον ἄλλας δέκα χιλιάδας.

— Καὶ ποῦ θὰ εὕρῃς τοιοῦτον ποσόν, Ζιδρέ; ἐκστατικὸς ἐκράεν ὁ νέος βέης... ἀπελπίσθαι! διὰ τοσοῦτου χρυσοῦ μέλλον νὰ ἐξαγορασθῶσιν αἱ δυστυχεῖς ἐκεῖναι γυναῖκες!

— Τὰς γυναῖκας θὰ τὰς ἐξαγοράσωμεν δι' ὀλίγου χρυσοῦ καὶ διὰ τούτων μόνον, εἶπεν ἡ Ἀθιγγάνη μετὰ

πεποιθίσεως δεικνύουσα τὰ ἐν τῷ κόλπῳ αὐτῆς φάρμακα... ὀμιλῶ διὰ τὸν ἄλλον σκοπὸν τὸν ὑψηλότερον, τὸ σταδίον σου καὶ τὸ σταδίον μου, νὰ γείνης πασσαὶς τοῦ Βερατίου ἢ τὸν Ἰωαννῖνον.

— Ἦ! ἀφῆσον τὰ οὐνεράτα ταῦτα, χρῆσθαι μὴ ἀγάπῃ Ζιδρέ! ποῖος ἔχει καιρὸν νὰ ἐξαλογῆται τοιαῦτα, ὅταν οἱ Γαρδικιώται συνέλαβον τὸ κύριον ὑποστήριγμα μου ἐν τῷ κόσμῳ τὴν ἀνδρείαν μητέρα μου!... ἂν ἐνηθῶ νὰ σώσω αὐτὴν καθὼς καὶ ἐμαυτὸν ἰπὸ τὴν καταδρόμῃν τῆς τύχης τοῦτο με ἀρκεῖ, τὰ λοιπὰ, τὸ γνωρίζω, εἶναι ἀκατόρθωτα.

— Διοῦν δὲν νομίζεις ἐμὲ ἕτερον ὑποστήριγμα σου, ἀχάριστε;... ἔσο γενναίωτος καὶ μεγαλόψυχος ὁ δεῖλιόν ἄνθρωπος ἀπειθὴν κατορθῶν πραγματίαν, μάθε Ἄλη, ὅτι εἶναι ἀνάξις τῆς πλάσεώς του γῆρας ἐπεσκέψῃ τὸν ἰατρὸν ἐπὶ τῇ ἀποφίσει νὰ τοῦ ἐνηγηθῶ τὰ δεινὰ σου καὶ τὸν προετοιμώσω, ἵνα ἀνοίξῃ τὸ θησαυροφυλάκιόν του εἰς τὴν ἐμφάνισίν σου ἐφθόνου, ὅτι ἐχρεώσεται νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ πατρὸς σου ἀπέκτησε τὴν μεγάλην τὴν περιουσίαν καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ πατρὸς σου ἐνηγῆσε ταύτην ἐξ Ἰωάννινα ἄλλ' ἐκ τῶν ὀλίγων λόγων του καὶ μίαις ἡ δύο ἐρωτήσῃ, τὰς ὁποίας τῷ ὑπεύθυνῳ ἐνηυσεν, ὅτι ἂν καὶ σφόδρα ἐνδιαφέρεται εἰς τὴν τύχην σου καὶ εἰς τὴν τῆς Χάμικος, δὲν δύναται ὅμως νὰ εἰς ὑποστήριξίν ἡμῶν ἀνεξέλεγκτη τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Ψευδοπέρου τῆς Ρωσσίας.

— Πῶς Ζιδρέ, ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος δὲν εἶναι ὁ ἀληθὴς Πέτρος ὁ Γ'.

— Ἀνοησία, νὰ πιστεύῃς τοιαῦτα ἄγνοτης, χυδαῖος καὶ τίποτε περισσώτερον εἶναι ὁ μικρὸς ἐκείνος Στέφανος... ἰδοὺ πῶς τὸν ἀνεκάλεψα ἅμα ἐββασα εἰς Μαυροβούνιον διευθύνθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἰατροῦ ἔχουσα τὸ κλειδίον ἐις ἐξέδοξα ὀριότος μέχρι τοῦ κοιτώριος του, ὅπου ἀκούσασα συνιδίεξεν ὑφειμένη τῇ φωρῇ... δὲν ἐπροχώρησα καὶ κρυβέσσα ὅπισθεν τῆς θύρας διέκρινα ἐκείθεν τοὺς δύο ἀρχιερεῖς τῆς Σάβζας καὶ Πέκος, τὸν Δε-λά-Δάνσην καὶ τὸν μικρόν Στέφανον ὀμοῦ, συσκεπτόμενους, τίνι τρόπῳ νὰ ὀπλίσσωσι τοὺς Μαυροβουινιάτας καὶ ἀπαντας τοὺς χριστιανούς κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ τοῦ Σουλτάνου. Ὁ μικρὸς Στέφανος, ὅστις δὲν ἀμοίρει ἐνθωπίας καὶ πειθούς, ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του μετ' ὑπερηφανείας μέγιστος τὸν εἰδωλότυπὸν Ναβουχοδονόσορον καὶ ἐδημιούργειν—ταῦς ἀποναυθροβείτας λαοῦς, ἐκ τῆς δουλείας δὲν δυνίμεθα νὰ διεγειρωμέν ἐμῇ μόνον διὰ τὸν θανάτων ἐλέγην, ἄλλως κροσόμεν ἄκοντα ἐπὶ ἄκμονος παρ' αὐτοῖς ἔπαρχει ἀφθόνος ἡ δεσποδαιμονία ἡμῶν, νὰ ζῆσησόμεν νὰ ἄρουμεν ἀπ' αὐτῶν τὴν δεσποδαιμονίαν ἐξ ἰσχυρῶν μεν καὶ ἄς διαχειρισθῶμεν αὐτὴν, καὶ ἄς πλέξωμεν τὸ σχοινίον, δι' οὗ δένοντες τὸν τραχήλον τὸν θέλομεν τοὺς σῦρει εἰς τὰς θελήσεις μας. Ἥμην ποτὲ σεματοποιήσατε τὸ δυστυχῶς Πέτρου τοῦ Γ', καὶ τοῦ ἐλεγον τὰ αὐτὰ, πλὴν δὲν με ἤκουεν, ἄλλ' ἐβιάζετο ἄλλως πῶς, δι' ὃ καὶ ἔχασε ζωὴν καὶ θρόνον. Ναί! σεβασμωτάτοι μου ἀνδρες! ἐπιποθῶν ὁ ἀγαθὸς ὄντος μονάρχης τῆς εὐδαιμονίαν τὸν Ρώσων ἐκρούε τὸν ἄκμονα ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, τοῦτέστι κατήγγισσε διὰ μίαις τὴν καγγελαρίαν, δικαστήριον σκληρὸν μὲν καὶ τυραννικὸν πλὴν ἀγαπώμενον παρὰ τῆς ἀριστοκρατίας, δυσπρόστητος δὲν εὐγενεῖτος, ἠθελῆσε νὰ εἰσαῆξῃ παρακαίρους μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα. Ἡ μαῖνία αὐτῆ τὸν μαγαρῶν μὲν τὸν ἠράνησον, ἐκαμε τὸν λαὸν νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκθρόνισίν του, νὰ τὸν βίβη εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἀναβίβασῃ τὴν Αἰκατερίνην εἰς τὸν θρόνον πάντες δὲν ἠκούσαν τὴν τύχην αὐτοῦ, ἀν καὶ ἦναι βεβαίον, ὅτι ἐντὸς ἐβδόμοδος μετὰ τὴν ἐκθρόνισίν του μετέβη εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἐν τούτοις τὸ σταδίον ἀβέθῃ ἐλευθέρου. Εἰς τὴν πόλιν Βορονέζην εἰς ὑποδύματοποιὸς ἐκίρηνεν, ὅτι ἦτο Πέτρος ὁ Γ', καὶ ἔσυρεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του τοὺς Κοζάκους τοῦ Δῶν κατὰ τῆς Αἰκατερίνης. Εἰς τὴν Κοπένγκην εἰς δειλοτικότης τοῦ συντάγματος τοῦ Ὀρλώφ ὁ Τζερμισχέφφ λέγει καὶ οὗτος, ὅτι εἶναι Πέτρος ὁ Γ', καὶ ἄγει καὶ φέρει τὴν Κριμαίαν καὶ οἱ ἱερεῖς ἐτοιμάζονται νὰ τὸν στέψωσιν αὐτοκράτορα. Εἰς τρίτους ἐκ τῶν δούλων τοῦ Βορονέζφ καὶ εἰς τέταρτος, δραπέτης ἐκ τῶν ἐκρῶτων τῆς Ἰρκούτης φιλονεικῶν ἐκαστὸς ἐπιμώμος τὸ ὄνομα καὶ τὸ στέμμα τῆς Αυτοκρατορικῆς τὸν Μεγαλειότητος οὐδεὶς ὅμως αὐτὸν ἔχει δικαίωμα νὰ περιβληθῇ διὰ τοιαύτης πορφύρας, ὅσον ἐγὼ, διότι οὐδεὶς κινεῖται ὑπὸ αὐτῶν ὀψῶν ἱερῶν! Τοῦτο λέγω οὐχὶ ἐξ ἐγωισμοῦ, φιλαντίας ἢ ἀτομικῶν συμφερόντων ὀψούμενος, ἀλλὰ διὰ νὰ χρησιμεύσω ὄργανον ἡμῶν τὸν ἐκλεξάντων με, ὄργανον οὐρανοῦ, ὄργανον ζωτικῶν τῶν μεμαρμένον ἐκαστῶ, Ναί! ὁ σύνδικος τοῦ ἔθνους!... τὸ ἐπαύλαστον, κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον τὸ δυστυχῆς τοῦτο ἔθνος, τὸ ἐν τῷ τέλει τῆς δουλείας καταποτισθῆν δύναται ν' ἀναζωοποιηθῇ, εἰμὴ μόνον διὰ τοῦ φανατισμοῦ, τῆς θρησκείας καὶ τῆς καλῆς χρίσεως, ἀν μοὶ ἐπιτραπῇ ἢ ἢ φράσαι μίαις φιλ ὁ σ ο φ ι κ ῆ ς ἡ γ ρ τ ε ἰ α ς.

— Οἱ Χριστιανοὶ τοῦ Μαυροβουονίου δὲν εἶναι οἱ χριστιανοὶ τῆς Τουρκίας, διέκοψεν ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Σάβζας.... τὸ Μαυροβούνιον δύναται νὰ ἐράξῃ τὰ ὅπλα ἐκαστοῦ χωρὶς οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ νὰ τολμήσωσι νὰ ἐγερθῶσιν, πλὴν ὅταν ἀκουσθῇ καὶ θετικὸς πιστευθῇ, ὅτι ὁ ἴδιος Καίσαρ τῆς Ἀρκτου ἐγκατέλειπε τὸν

θρόνον του, συνεισίσταται μετ' ἡμῶν καὶ ἔσθῃ ἐπὶ κεφαλῆς μας, θὰ ἰδίγη ὄλας, ὄλας τὰς ἀλβανικὰς φυλάδας νὰ συνασπασθῶσι περὶ αὐτῶν... τὸ ὄνομα Πέτρος εἶναι ἐγγρηγίσις εἰς ἕκαστον χριστιανόν, διαβατήριον εἰς ἕκαστον "Ἐλλῆνα" θὰ ἀναφθῇ τοιαύτη φλόξ εἰς ἕκαστὸν γέναιον τοῦ βασιλείου!... οἱ κοιμώμενοι θὰ ἐκπληθῶσιν, οἱ ἀπαθεῖστεροι θὰ ἐρεθισθῶσιν, ἢ ὀμίχλη τὸν θανάτου θὰ παλευθῇ μετ' ὃ φῶς τῆς ἐλευθερίας καὶ τέλος ὁ ἥλιος τοῦ Εὐαγγελίου ὁ ἴδιος Ἰησοῦς Χριστὸς μὰς θέλει διαλέξῃ εἰς τὴν ἐλαχίστην ἰσχύν τοῦ ἐπικρατοῦντος σκότους, ἵνα δειξῇ τὸν θρόνον του.

— Ἀφοῦ τὰ πράγματα ἐββασαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν προσέθεσεν ὁ ἰατρός Δε-λα-Σάνσης, ἀφοῦ πάντες οἱ Μαυροβουινῖοι ἐδραξαν ἡδὴ τὰ ὄπλα καὶ πειθύνον ὅτι εἶναι Πέτρος ὁ Γ', οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, πρέπει νὰ κηρύξῃτε εἰς τὰς ἐκκλησίας, πρέπει ὅλοι νὰ συνδράμωσι διὰ νὰ ἐξασφαλίσθαι τὰ ἐξῆδη τοῦ πλοῦτος λέμου ἐπὶ ἐν τοὐλάχιστον ἔτος ὅταν τοῦτο γείνη, νὰ γείνη ἐνὸς πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους νὰ τὸν κάμωμεν νὰ ὑπογράφῃ δι' ὅλην τὴν διάρκειαν τὸν πολέμου, ὅστις ἀναμφιβόλως θέλει διαρκεῖν μέχρι θανάτου ἢ ἐλευθερίας... τὸ κατ' ἐμὲ, προκειμένου περὶ ἀπελευθερώσεως τοῦ σταυροῦ, ἄσμενος καταθεῖν εἰς τὸν δίκον τοῦ Μαυροβουονίου μεχρις ὀδοῦ τοῦ περιουσίαν μου.

— Οἱ λόγοι οὗτοι, τὸ ὁμολογῶ, διεπέρησαν τὴν καρδίαν μου ὡς μάχαιρα, διότι γνωρίζουσα τὸν ἄνθρωπον ἐνθυμήθη, ὅτι ἦτον ἀδιάντων, ὑστερον ἀπὸ τοιαύτην ὑπόσχην, νὰ βοηθῆσθ τὸν Ἄλην μου, ὅπως κυριεῖται τὸ Τεπελιόν. Ἦσυχός τότε καὶ ἀοράτως ὑπεοσῆθη ἡμῶν τὴν θύραν καὶ ἀνεχώρησα, φοβηθῆσα μὴ ἀνεκαλυφθῶ καὶ τότε μήτε ὁ ἰατρός μήτε ἄλλος τις δυνήθη νὰ με λυτρώσῃ στενωτάτης φυλακῆς ἢ ἐνδοχρῆσῃς δολοφονίας εἰς ἐξασφάλισιν τοῦ ἀποκρυφῶ αὐτοῦ Σοὶ εἶπον, Ἄλη, ὅτι ὁ δεῖλιόν ἄνθρωπος εἶναι ἀνάξις νὰ καλῆται ὄν λογικός. Ἄν λοιπὸν οἱ ἀρχιερεῖς τοῦ Μαυροβουονίου, οἱ Σιδράραι καὶ ὄλοι αὐτοὶ οἱ ὄρεινοι λαοὶ δὲν δευλιῶσι νὰ παραδεχθῶσιν ἐνα τυχοδιωκτικὴν νὰ τὸν παρυσιάσωσιν εἰς τὸν λαόν, ὅπως τὸν προσκλήσῃ καὶ νὰ χύσωσι τὸ αἷμα τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅπως τὸν στέψωσιν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, διατί σ' ὅστις εἶσαι γεννημένος βέης, ὅστις φέρεις εἰς τὰς φέβας σου τὸ αἷμα τοῦ Μουκτάρ βέη τοῦ ἐνδόξου τοῦ σούτῃς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βερίκρας καὶ τοῦ ἰποίου τὸ ἀθάνατον ἔξιος κρατεῖς' σὺ, λέγω, ὁ ἐγὼ καὶ τὰ προσόντα, σὺ νὰ ἀποδειχθῆς καὶ νὰ ἀποκαταστήθῃς; Ὅταν ὁ σῆς στραφῆ δὲ βακτυλιῶν τὸν καμὲν τὴν κέρκον τοῦ δερῶ τὸν θύμους καὶ συρίζῃ, οἱ ἄνθρωποι φοδοῦνται καὶ φεύγουν μακρὰν του, Ἄλη μὴ τὸ γνωρίζεις; πλὴν ὅταν κολουριασμένους καὶ νεναρκομένους κῆται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τότε τὸν πλησιάζουσιν καὶ ἐμὴν μόνον λίθον κατασυντρίβουσι τὴν κεφαλὴν του. Ἡ τύχη εἶναι σκληρὰ μόνον κατατόνθου δειλῶν καὶ ἀδρόνων ἄνθρώπων πάλαινον μετ' ἐπιμώμων καὶ ἀνδράκατ' αὐτῆς καὶ θέλεις εὐρεῖ αὐτὴν τὴν δειλοτάτην τῆς μάλα ὄστατον καὶ τρυφήν ἡμῶν τὸν κόσμον. Ἦ θέλεις τὴν κικήσει... ἄλλ' ἂν ἐξ ἄλλου νομίζεις, ὅτι δύνασαι νὰ δράξῃς τοὺς ὑψηλότερους κλάδους τοῦ δένδρου τῆς φιλοδοξίας καὶ τοῦ μεγαλείου χωρὶς νὰ πηδῆσῃς χωρὶς νὰ παλαίσῃς, χωρὶς νὰ σχίσῃς τινὰ τὸν ἰστίον σου ἢ νὰ ἐκάρῃς μέρος τῆς ἐπιδημιῶδος τοῦ σκαμῆτός σου, ἀπατάσαι Ἄλη! πρὸς τοιοῦτον μέγαν σκοπὸν πιθανὸν νὰ χάσῃς καὶ μητέρα καὶ ἀδελφὴν καὶ καθὲ ἄλλον συγγενῆ ἢ φίλον, ἄλλ' ἢ ὑπόλειπαι τὸν δὲ πρέπει νὰ ἦναι δι' ἐσὲ βολῆ ἄναυτον, δὲν πρέπει δηλοῦν ἄφαντον νὰ ἐξαπλοθῆς εἰς τὸ ἔδαφος με σκοπὸν τῆς ἀείψουσι νὰ συσποιαθῆς μετ' αὐτὸν, ἵνα ποτὲ πλείον μὴ ἐγερθῆς. Τὰ τοιαῦτα δυστυχίματα εἰς τὸν βίβον πρέπει νὰ τὰ θεωρῆς ὡς τὰς βροχὰς ἢ ὀμίχλην ἡμέρας, καθ' ἃς δὲν δύνασαι νὰ ἐξέλθῃς τοῦ οἴκου σου. Οἱ εἰς ἀπόγονον καὶ αὐτοκτονίαν διὰ τὰ τοιαῦτα κατακατὸντες, γλυκεῖ μου Ἄλη. θεωροῦνται μονομανεῖς, ὑπὸ χουδριακοὶ καὶ οἱ δειλοτάτοι τῶν ἀνθρώπων... Ἄλλ' οὐκί μου, φαίδρυνθητι... πείζου εἰς τὴν Ζιδρέ σου, ἔσο πιστός καὶ ἀφοσώμενος εἰς αὐτὴν καὶ θέλεις ἰδέσθαι πῶς ὑψηλὰ θὰ σὲ ἀναβιβάσῃ... ἐνταῖθα εἰς τὸν κόλπον τοῦτον φέρω ἑκατομμύρια φλωρίων, φέρω ὄλα τὰ χρυσοῦντα τῆς Ἡπείρου, τὸ γνωρίζεις;

— Ὁ Ἄλης ἀνεταίχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὀρθιος καὶ σφίγγον εἰς τὰς ἀγκυλάς τὸν Ἀθιγγάνη ἐκράξεν — Ἔχεις δίκαιον, ἔχεις δίκαιον Ζιδρέ, φαίνε μὴ αἰσθη!... ἂν δὲν ἴσῃς σὺ νὰ μὴ ἐγκαρδιώθῃς τὴν γενναίαν ψυχὴν σου, δὲν ἠθελόν ὑπάρχει ἡδὴ ἄλλ' ἂν ὄλου πῶς τὸ μελιστάσις στόμα σου περιεχέτω τοιαύτην πεθῶ, Ζιδρέ, ὑπάρχει τί, τὸ ὅποῖον με κερταί νὰ δυσπιστῶ καὶ νὰ ἀμφιβάλω εἰς τὸ κατορθῶν τὸν τὸν μελετωμένον σχεδόν μου.

— Ὅποιον;... λέγε!... νομίζω ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει... ὁ ἰατρός μ' ἔδωκε τοιαῦτα μίαις ἀπόψε, δι' ὅν δύναμαι ὡς πυροτόχημα ν' ἀνάψω ἐν μῇ νυκτὶ ὄλα κληρον τὴν Τουρκίαν πρὸς χάριν σου, ἂν θελήσῃς χρῆσθαι μου Ἄλη.

— Ὁ φαντασία ἀπειραντος!... ὁ φαντασία γυνωμότερα καὶ τοῦ βακχευτικοῦ ἀμπελῶνος Κερζερῶ τῆς Φερσιάν! κελαιδὲς εἰς τὰ ὄπτα μου ὡς γλυκερὸν ζάφρ, ὡς τὴν πρωτὴν ἀήθουα μοναρχῶ-σχερ τῆς Βεξερῶν... ἄλλα, σοφῆ μεν ἡ γ γ ε λ ι ν α, ἀνευ πῶν ὄλων χιλιάδων φλωρίων τίνι τρόπῳ δυνίμεθα νὰ δι-

τηρήσωμεν πολλοὺς στρατιώτας; ἢ πάλιν ἀνευ μεγάλου στρατοῦ τί δυνίμεθα νὰ κατορθώσωμεν... τὸ σχέδιον τοῦ νὰ συλλάβῃς τὴν θυγατέρα τοῦ Τρικού Μπρίκου, δι' οὗ ἤδυνασο νὰ ἀργυρολόγησῃς καὶ τὸν Μπρίκου καὶ τοὺς γονεῖς τῆς κόρης ἀπέτυχεν, ὡς βλεῖται, ἐνεκα τῆς τρικυμίας, δεξῶν μοι ἀφθόνιαν φλωρίων καὶ τότε δὲν βέλω διαστῆθαι νὰ πεισθῶ εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῶν λεγομένων σου.

— Ἄλη, φοβοῦμαι, ὅτι εἰς τὴν ἡρωικὴν καρδίαν σου ὑπάρχει ὀλέθριος τίς σπόρος, ὅστις, ἂν δὲν ἀποζητηθῇ πρὶν βλαστῆθαι, θέλει φέρει πολλὰ προσκόμματα εἰς τὸ σταδίον σου καὶ μεγάλας ἐνταυτὸ εἰς ἐμὲ συμφοράς... οὗτος εἶναι ἡ φιλοχρηματία, ἡ κάλλιον ἐπιείη, ἡ φιλαργγρία... Ἀπατάσαι, Ἄλη, φρονῶν, πρέπει νὰ κηρύξῃτε εἰς τὰς ἐκκλησίας, πρέπει ὅλοι νὰ συνδράμωσι διὰ νὰ ἐξασφαλίσθαι τὰ ἐξῆδη τοῦ πλοῦτος λέμου ἐπὶ ἐν τοὐλάχιστον ἔτος ὅταν τοῦτο γείνη, νὰ γείνη ἐνὸς πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους νὰ τὸν κάμωμεν νὰ ὑπογράφῃ δι' ὅλην τὴν διάρκειαν τὸν πολέμου, ὅστις ἀναμφιβόλως θέλει διαρκεῖν μέχρι θανάτου ἢ ἐλευθερίας... τὸ κατ' ἐμὲ, προκειμένου περὶ ἀπελευθερώσεως τοῦ σταυροῦ, ἄσμενος καταθεῖν εἰς τὸν δίκον τοῦ Μαυροβουονίου μεχρις ὀδοῦ τοῦ περιουσίαν μου.

— Οἱ λόγοι οὗτοι, τὸ ὁμολογῶ, διεπέρησαν τὴν καρδίαν μου ὡς μάχαιρα, διότι γνωρίζουσα τὸν ἄνθρωπον ἐνθυμήθη, ὅτι ἦτον ἀδιάντων, ὑστερον ἀπὸ τοιαύτην ὑπόσχην, νὰ βοηθῆσθ τὸν Ἄλην μου, ὅπως κυριεῖται τὸ Τεπελιόν. Ἦσυχός τότε καὶ ἀοράτως ὑπεοσῆθη ἡμῶν τὴν θύραν καὶ ἀνεχώρησα, φοβηθῆσα μὴ ἀνεκαλυφθῶ καὶ τότε μήτε ὁ ἰατρός μήτε ἄλλος τις δυνήθη νὰ με λυτρώσῃ στενωτάτης φυλακῆς ἢ ἐνδοχρῆσῃς δολοφονίας εἰς ἐξασφάλισιν τοῦ ἀποκρυφῶ αὐτοῦ Σοὶ εἶπον, Ἄλη, ὅτι ὁ δεῖλιόν ἄνθρωπος εἶναι ἀνάξις νὰ καλῆται ὄν λογικός. Ἄν λοιπὸν οἱ ἀρχιερεῖς τοῦ Μαυροβουονίου, οἱ Σιδράραι καὶ ὄλοι αὐτοὶ οἱ ὄρεινοι λαοὶ δὲν δευλιῶσι νὰ παραδεχθῶσιν ἐνα τυχοδιωκτικὴν νὰ τὸν παρυσιάσωσιν εἰς τὸν λαόν, ὅπως τὸν προσκλήσῃ καὶ νὰ χύσωσι τὸ αἷμα τὸ

λείψας και ούτος τὰ Κάννα ελθὴ καὶ κρυβὴ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἀνδρείων Μίλιου καὶ Βελίου, διότι ὅτε ὁ Πέτρος ὁ Γ' ἤθελεν ἐγείρει εἰς ἑπανάστασιν τὸ Μαυροβούνι καὶ τὴν Χεϊμαρῖαν, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῶν ὁποίων θὰ παρέδιδον εἰς βασιλεῖς, ἵνα ἀνακαλύψωσι τοὺς θησαυροὺς του θὰ ἦτον ὁ πατὴρ τῆς Χεΐθας· οὐδεὶς δὲ ἄλλος πλὴν τοῦ Βελίου, Μίλιου καὶ Χριστοῦ Μιλλιῶνι, ἤδυναντο νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τοιαύτης συμφορᾶς.

Πλήρη ἐμπιστοσύνην ἔχουσα ἡ ἡθὺα Χεΐθα εἰς τὴν γούσσαν, καὶ ὅλη ὑπὸ τὸ κράτος τῶν προφητειῶν καὶ μαγείων τῆς, ἐπραξεν ὅπως αὐτὴ τὴν ἐνοῦθη τῆσεν ἠκολούθησεν ἕνα ναυτην, καὶ ἀπέπλευσε μετὰ τῆς βρεγαντινάς, ἣν ἡ Ζιδρὲ τῆ εἶχε προμηθεύσει.

Ἐν τούτοις τὸ σχέδιον τῆς μαγίσσης ὑπελογισμένον ἐν τῇ διαβολικῇ αὐτῆς φαντασίᾳ δι' ἀγγεβραϊκῆς ἀκρ βείας, ἤθελεν ἄριστα ἐπιτύχει, εἰὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως διεγερθέντα δὲν ἀνέτρεπον τὰ πάντα.

Ἡ Ζιδρὲ ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς γὰ εἰ-δοποίησιν τὸν Τρίκον διὰ τοῦ Ζάκου περὶ τῆς φυγῆς τῆς Χεΐθας καὶ νὰ τὸν παρικύνην νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Δοχειαδίγγανον, καὶ αἰτήσῃ τὴν βοήθειάν του. Τούτο

πατὴρ Εὐθύμιον τὴν βρεγαντινὰν ἐπειθὴ ὅμως μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ Ἀλῆ, ἰδὼν τὸν φανὸν κινδυνεύοντος πλοίου καὶ νομίσας, ὅτι ἦτον ἡ βρεγαντινὰ, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς μοῆς καὶ ἔτρεξεν εἰς βοήθειάν τῆς.

Ἰσως πρέπει νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα πρὸς περισσοτέραν σαφήνειαν, ὅτι, ἂν καὶ ὁ Ἀλῆς ἦτο τὸ παθη-τότερον ἐν τῷ κόσμῳ ὄν εἰς τὴν Ἀθιγγάνην, δὲν ἦτον ὁμῶς μεμνημένος καθολικῶς εἰς τὸ τολμηρὸν καὶ ἐπι-κερδίστατον σχέδιον αὐτῆς. Ἡ Ἀθιγγάνη εἶχε σταθ-μίσαι ἄριστα τὸν Ἀλῆν ἀνεκάλυψεν, ὅτι ὁ ἔραστὴς τῆς ἐβέλγετο πολὺ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ νοῦς, τῶν γνώσεων καὶ τῆς φαντασίας τῆς, ὑπὸ τοῦ ζελαίου κάλ-λους τῆς. Πᾶς ἄλλος ἀνὴρ, ὅσο στωϊκὸς καὶ ἂν ἦτον, ἤθελεν ἐκθαμβωθῆ ὑπὸ τῶν φυσικῶν θελημάτων πρὶν ἢ τὰ διανοητικὰ κατ'ὶν ἄλλ' ὁ κενὸς Ἀλῆς ἦτον ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν ἀρέσκονται εἰμὴ εἰς τὴν ποικιλίαν τοῦ ὠραίου φύλλου, καὶ οἵτινες ἐν ἀρχαῖς μὲν ὑποτάσσονται μέχρι ταπεινότητος, μετ' οὐ πολλὴν κοράζονται, καὶ ἐν βραχείᾳ λησμονοῦσι Ἀφροδίτην τὴν παλαιὰν ὑπὲρ Ἀφροδίτης νέας. Ἡ ποιηρὰ Ἀθιγγάνη καλὸς τοῦτο γινώσκουσα ἐσπούδαζε πᾶν κίνημα τοῦ ἔραστοῦ τῆς, πᾶσαν γραμμὴν τῆς φυσιογνωμίας του.

τὴν ἐρεθίσθη καὶ ὡς λαίνα ἔτρεχε πανταχοῦ, ἵνα κερδίσῃ τὴν βοήθειάν του μῖσα ὅταν δὲ ὁ ἔραστὴς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ κατέφυγον πρὸς τὸν Χαρζᾶν ἀπὸ εἰς Καρβουνάρι, τότε αὐτὴ διὰ μίαν ἐξήπλωσε τὸν κτηνὸν, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐμνημονεύσαμεν, τότε πα-δόσε τὸν Βελίον εἰς χεῖρας τοῦ σκληροῦ ἀγᾶ, ἐξήγη-νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς τὸν Τρίκον Μπρίαν καὶ τὴν Χεΐθαν, ἵνα λάβῃ εἰς ἀνταλλαγὴν τούτων πα- τοῦ Κατλᾶν πασσὰ δίκαια χιλιάδας φλωρίων.

Τοιοῦτῃ ἦτον ἡ θέσις τῶν πραγμάτων, ὅταν ὁ Ἀλῆ συλλαμβάνηται ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ τοῦ Μίλιου κ- φέρηται τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς τὴν μονὴν τῆς Πολ- λίας. Εἶδομεν τὴν τρόπον κατώρθωσε ἀκολουθῶνς ν' ἀ- λυθῇ ὑπὸ τοῦ πατὴρ Εὐθυμίου. Ὁ Ἀλῆς εἶχε διδαχ- διάφορα μαθήματα ὑπὸ τῆς μαγίσσης, ἐν τῶν ὁποί- ἦτο καὶ ἡ ἐγγαστριμυθία ἠδυνάτο ἐπλ. γὰ ὁμίλη ἔ- τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ σώματος του ὀργάνων εἰς τὸν ὥστε νὰ νομίσῃ τις ὅτι ἐκ τοῦ ὕψους ἡ μακρόθεν ἐλ- λει τρίτος τις. Νομίσας ὁ πατὴρ Εὐθύμιος, ὅτι ἡ Π- ναρία τῆς μονῆς διέταττεν αὐτὸν νὰ ἀπελευθερώ- τὸν ὑποχείριον, ἠνοήσε τὴν πόλιν.

Ἐξελθὼν ὁ Ἀλῆς εἶδε μετ' ἀπορίας τοὺς Ἀθιγγ-

καὶ οὐκ ἀπλῶς τὰ κάλλη τῆς, ἀλλὰ διότι εἶναι θερά- νηρος ἰσχυροῦ πασσά.

— Διάλου, ἀπεκρίθη οὗτος με ἀδιαφορίαν . . . τὴν ἀποδοῖμι διὰ τὸν σκληρὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον ἡ δυ- τυχὴς ὑπέστη . . .

— Πρὸς χάριν σου βεβαίως, ἀπεκρίθη ἡ Ἀθιγγ- νη . . . μὴ πῶς τὰ φλωρία τῆς δὲν ἐμείλλον νὰ χρῆσι- μεύσασιν δι' ἐσε, Ἀλῆ;

— Ἐχεις δίκαιον . . . ἀλλ' ἐσυλλογίσθησεν ποτε, ὁ- ποῖα ποιῆν σὲ περιμένει, ἂν ὁ Βελίος σε συλλάβῃ,

ποῖον ἦτον ἐπικουμβισμένος, μέγας ὄφεις ἐκικουλιγ- μένος ἀνεπαύτα ἀβλαβῆς ὡς νεναρκωμένος. Εἰς τὴν- θείαν του ἐσπερὴν πᾶσαν τὸ γαταγαῖνι του.

— Στάσου! μὴ τὸν ἐγγίσῃς! ἐκραξεν ἡ Ἀθιγγάνη, καὶ πλησίασασα τὰ ἀλεξήθηρά τῆς, ἤπλωσεν ἀτρομη- τως τὴν χεῖρα καὶ τὸν συναλαβεν. Ὁ Ἀλῆς ἐμεινεν ἐκστατικός.

— Ἀλήθεια, Ζιδρὲ, σὺ εἶσαι ἡ φοβεροτέρα τοῦ κό- σμου γυνή. . . τί κίμαρες! θὰ σὲ διακωσῇ! κοτταξε πῶς ἀνοίγει τὸ στομα του! ἰδὲ τὴν δίπτυχον γλώσσαν του!

— Οὐτε δικά λεπτῶν ἀπόστασις.

— Ἄς ὑπάγωμεν λοιπὸν ἐκεῖ κάλλιον παρὰ νὰ πε- ριμερωμεν ἐνταῦθα.

Ὁ Ἀλῆς ἠγέρθη καὶ πάλιν μετ' ἀδιαφορίας. Εἶχε μὲν δώσει τὸν λόγον του νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀσθενή- νὰ κατὰ τὴν προτεραιάν, ὡς ἐνθυμώμεθα, ἀλλ' ὑπεσχεθῆ νὰ πρῆξῃ τούτο ἐπ' ἐλπίδι νὰ μαθῇ παρὰ τοῦ Μαυρο- βουνιώτου τὸ καταφύγιον τοῦ Χριστοῦ Μιλλιῶνι εἰς τὸν Τύμαρον, ὅπως πληροφορηθῇ ἐκεῖθεν περὶ τῆς τύ- χης τῆς μητρὸς καὶ ἀδελφῆς του. Νῦν δὲ ὅτε ἐγνώρι-

ΣΙΒΤΑ ΛΕΚΚΙΑ. (102 πλ. 96.)

τὸ ἐπραξε πρῶτον, ἵνα ὑποτείη αὐτῷ τὰς ἀμέσους ἐ- κείνας ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας ἠκούσαμεν, καὶ πληρο- φορηθῇ καλῶς, ἂν τὸ ὄντι οὗτος ἦτον ὁ ἀληθὴς Μπι- σμάκος, ἡ Χεΐθα, ἡ Ἐμινὲ ἢ θυγάτηρ τοῦ πασσά τοῦ Δελβίου, καὶ τότε τὸν κρατήσῃ πεφυλακισμένον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς μέχρις ὅτου παραδώσῃ τὴν Χεΐ- θαν εἰς τὸν γνήσιον πατέρα τῆς.

Διὰ τῆς μεταναστεύσεως τῶν Ἀθιγγάνων εἰς τὴν μονὴν σκοποὶν εἶχε νὰ συλλάβῃ τὴν Χεΐθαν ἅμα ἀπε- βιβάζετο, καὶ πρὶν εἰσεῖται εἰς τὴν αὐτὴν τὴν διακοι- νώσῃ τὸ μυστικὸν τῆς γεννησέως τῆς. Ἀλλὰ πῶς ἐξη- γητεῖται πάλιν, τὸ ὅτι ὁ Μίλιος ἐπερίμενε τὴν βρε- γαντινὰν καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν φέρον τὸν Ἀλῆν εἰς τὸ μοναστήριον διέταξε πᾶσαν τὴν ἀπολογία εἰς τὸ ὁ- πλισθῶσιν καὶ ἔδραμε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ παράλιον; ἰδὲ πῶς τὸ πρᾶγμα ἔχει. Πληροφορηθεῖσα ἡ Χεΐθα τὴν φυλακίαν τοῦ ἔραστοῦ τῆς παρὰ τῆς Ζιδρὸς μίαν ἡμέραν πρὶν ἐκείνης, κατ' ἦν οὗτος ἐδραπέτευσε, καὶ γνωρίζουσα μίαν ὑπὸ τὰς κρύπτας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ τῆς εἶχε κρύψει μέρος τοῦ θησαυροῦ του ἔλα- βεν ἄρκετὰ φλωρία ἐκεῖθεν καὶ κατώρθωσε νὰ πέμψῃ εἰς Καρβουνάρι ἄνθρωπον πιστὸν, ὅστις νὰ δυνήθῃ νὰ πλησιάσῃ τὴν ἐκείνην καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Βελί- ον περὶ τοῦ σχεδίου καὶ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀπὸ Κάννα διὰ τὴν μονὴν τῆς Πολλίας. Ὁ Βελίος ἀ- κούσας, ὅτι ἡ Χεΐθα ἐδραπέτευεν ἐκ τοῦ πατρικοῦ τῆς οἴκου πρὸς τὴν μονὴν τῆς Πολλίας διὰ μίαν βρεγαν- τινάς, καὶ κρῖνον ἐκ τῆς ἰδέας αὐτοῦ ἐνέδρασε ὑπέθεσε πᾶσαν, ὅτι παγὶς τῆς ἠτοιμάζετο καὶ διὰ ταύτην. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔμενε καιρὸς, ὅπως ὁ ἀνθρώπος, ὅστις ἔφερε τὴν εἰδησὴν ἐπανακάμψῃ εἰς Κάννα καὶ ἀπο- τρεψῇ αὐτὴν τὸ μελετωμένον σχέδιον, ἔπεμψε τού- τον πρὸς τὸν ἀδελφὸν του Μίλιον, νὰ τὸν εἰδοποι- ῆσῃ, ὅπως σπεύσῃ πρὸς συνάντησιν τῆς φερουσῆς τὴν Χεΐθαν βρεγαντινάς.

Ἀλλ' ὁ Μίλιος μετὰ τοῦ Χριστοῦ Μιλλιῶνι ἠτοιμά- ζετο νὰ ἀναχωρῆσῃ ἐκ τῆς χώρας τῆς Πολλίας ἐπὶ σκο- πῷ τοῦ νὰ εἰσδύσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς Καρβουνάρι πρὸς τὸ ἀπελευθερώσειν τοῦ Βελίου, ὅθεν ἐσύστησε πρὸς τὸν

Ὁ Ἀλῆς κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην ἦτο σιωπηλὸς, πα- ραδόξως εἰς σκέψεις, μελαγχολικὸς, περιφέρειν τοὺς φθαρμένους του πανταχοῦ ἡ ἰσκαρδαμυκτεῖ προ- σιγλῶνον αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ στερεωματος. Καὶ ἠγγελικὴ ὄπτασις ὑπὸ μορφὴν γυναικὸς ἐάν παρεκάθητο αὐτῷ, ἀρρήτων ὁμῶς καὶ μὴ ἠθικὸς τέρπουσα, ὁ Ἀλῆς ἤθελε παραχρῆμα κορεσθῆ τῶν φυσικῶν θελημάτων. καὶ ὡς ἀληθὴς μουσουλμάνος, ἀνάψας τὴν καπνοσύριγγά του, ἤθελεν ἀποχαρῆσθαι αὐτὴν, μέχρις ὅτου πάλιν ἐνθυ- μηθῇ τὰς τοῦ χαρμεῖον ἐπιγυνοῦς ἡδονάς. Ἀλλ' ἡ Ἀθιγγ- γανη δαιμόνιος ἦτον ὄπτασις ὑπὸ ἀγγελικῆν μορφὴν. Δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος κατενόει τὴν ψυχικὴν δι- αθεσιν τοῦ συνομίλου αὐτῆς ἀνδρός, καὶ τότε ἡ ἀνδρώ- πητος αὐτῆς γλώσσα τοιαύτας ἐξέφραζεν ἰδέας, τοιαῦ- τα ἐλάλει ῥήματα, ὥστε ἡ ὄργη σου κατεπραίνετο, ἡ μελαγχολία σου ἐτρέπετο εἰς φαιδρότητα, εἰὰ ὑπὸ ὄργῆς ἡ μελαγχολία κατέχευετο. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἔτερε τοὺς νοῦν σου, καταναλισκώουσα τὰς ὥρας, τὰς ἡμέρας, ὀλόκληρον τὸν χρόνον σου ὥστε ὅταν ἐπιρ- χετο ἡ γιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἐνόμιζες, ὅτι δὲν ἐξά- θης εἰμὴ μικρὸν τὴ εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς.

Εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀλῆ ὑπῆρχε προπέτι καὶ ἑτερόν τι, ὅπερ συνήθως ἐνυπάρχει εἰς τοὺς χαρακτῆ- ρας ὅλων τῶν τυράνων· τοῦτ' εἶναι τὸν ἡδυνάτο νὰ εἰσὶν χωρὶς ἐπιστηθίου τινὸς φίλου, πρὸς τὸν ὁποῖον νὰ αἰ- τιολογῇ τὰς πεπραγμένας σκληρότητάς του. Ἄπὸ τὸν ὁποῖον πάντως νὰ ἀπαίτῃ ἐπιδοκιμασίαν, τὸν ὁποῖον νὰ καλύπτῃ δι' ὕβριον, ἂν ἡ πράξις ἐφέρει σὺν υπερίαις κακάς, ὡς ὄφθη διὰ φόβου ἐπεδοκιμασαντα αὐτῆν, ὅτε ἐν ἦτο πλεον καιρὸς νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, καὶ ὁ ὁποῖος, ὅσον μακρότερον διέμενε πλησίον του, τόσο περισσό- τερον προσήγγιζε τὴν ἡμέραν τῆς ἀντικαταστάσεως του δι' ἄλλου οὐτιδανωτέρου κόλακος. Κατὰ τὴν ἡλι- κίαν, κατ' ἦν γνωρίζομεν τὸν βῆμα τοῦ Τεπελενίου, ὅτε οὕτε αὐτὸν εἶχε, οὕτε ὑπαλλήλους, οὕτε τὸ τυραννι- κὸν αὐτοῦ ἦτον ἐπὶ ἀνεπτυγμένον. ὁ πρὸς τὴν Ἀθιγγ- νην ἔρωσ καὶ ἡ φιλία του ἦτον ἀνάγκη ἀναποφύκτος. Μετὰ τὴν κατὰ τὸ Τεπελενίου ἦταν τῆς μητρὸς αὐ- τοῦ ἡ ἀποκαρτίωσις ὑπῆρχε μεγίστη· ἀλλ' ἡ Ζιδρὲ

νοὺς κυκλοῦντας τὴν μονὴν τῆς Πολλίας κατὰ τὴν φοβερὴν ἐκείνην νύκτα. Ἐπλησίασε λοιπὸν τούτου κρυφίως καὶ ἔστειλε διὰ τινος γνῶρισμα πρὸς τὴν Ζι- δρὲ, ἥτις λαβούσα τοῦτο ἔσπευσε εἰς ἀπάντησιν αὐ- τοῦ, ὡς εἶδομεν, παρὰ μίᾳ τῶν στηλῶν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπολλωνίας. Ἐκεῖ διηγήθη πρὸς αὐτὴν τὸ συμβα- τὸν ἐκείνη δὲ διεκοίνωσε πρὸς αὐτὸν πρῶτον ἡδὴ τὴν ἱστορίαν τῆς Χεΐθας, τὴν τοῦ Μπισμάκου καὶ τὴν ἄμει- βην, ἣν τὴν ἠλπίζε νὰ λάβῃ. Ἐκράτησεν ὁμῶς δι' ἐ- αὐτὴν τὸ μυστηριώδες μέρος, ἦρουν παρέστησε τὴν πάντα ὑπὸ θαυμαστοῦν τρόπον, ὅτι ἔδθεν αὐτὴ διὰ τῆς ἐπιστήμης τῆς ἀνεκάλυψε τὸ ἀπόκρυφον.

Ἡ λύπη τῆς Ζιδρὸς ἦτον ἀπειρος καθ' ὅσον ἐθε- ρεῖ τὴν μαινομένην τρικυμίαν, διότι καθ' ὅσον ἦτο ἄδυνατον ἡ βρεγαντινὰ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ δυστυχὴ Χεΐθα διὰ τὸ συντομον καὶ ἀσφαλές τοῦ ταξειδίου ἐπι- βιβάζετο, νὰ μὴ καταποντισθῇ ἐκτός τούτου μαθοῦσι καὶ παρὰ τοῦ Ἀλῆ, ὅτι ὁ Μίλιος μετὰ τῶν καλοῦ- ρων μετέβησαν ἡδὴ εἰς τὴν παραλίαν περιμενοῦσε αὐτὴν, κατενόησαν ἀμέσως τὴν ματαίωσιν τοῦ σχε- δίου τῆς.

Ἄλλ' ἡ Ζιδρὲ δὲν ἦτο καρδία εὐκόλως ἀποθαρρῶν- μένη, τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ νοῦς τῆς συνέλλαξεν ἄλλ- ον σχέδιον, τὴν μετὰβασιν δηλονότι εἰς Μαυροβούνιον ὅπου ἦν ὁ ἕτερος ἔραστὴς τῆς, ὁ ἰατρός Δε-λα-Δάνος ὃν ἐμελεῖται νὰ πείθῃ διὰ παντὸς μῶσον, ὅπως βονθη- σῃ χρηματικῶς τὸν Ἀλῆν εἰς ἐπανάκτησιν τῆς ἡγεμ- νίας τοῦ πατρὸς του.

Τὰ περαιτέρω γινώσκομεν ἡδὴ ἀκούσαντες αὐ- τοῦ τοῦ στόματος τὸν ἰδίον. Ἐγκατελείψαμεν τοὺς δὲ ἔραστὰς συνδιαλεγόμενους περὶ τῆς Χεΐθας.

Ἡ Ἀθιγγάνη περιέγραφε τὰ κάλλη τῆς εὐγενεῶς ἐ- κείνης κόρης μετὰ τῶν αὐτῆς ζωηρότητος, ὄσσην ἠσθάνετο τὸ στήθος τῆς θερμότητά, πυρακτούμενον ὑπὸ ζῆλῳ προερχομένης ἐκ τῆς προσοχῆς, δι' ἧς ὁ Ἀλῆς ἠκρο- ῦσεν τὴν περιγραφήν . . .

— Νομίζω Ἀλῆ, ὅτι, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤμαρπε τὸ- τοσαῦτην περιέργειάν σου, νὰ γνωρίσῃς τὴν Ἐμινὲ, ὅ-

τὸρα μάλιστα ὅπου ἔμαθε παρὰ τοῦ Χαρζᾶν-Αγᾶ, ὅτι σὺ τὸν ἐρεψας εἰς τὰ δίκτυά του, καὶ ὑποπτεύε- ται, ὅτι σὺ ἐβνγάνδισες καὶ τὴν Χεΐθαν;

— Θεώρησον τὰ φάρμακα ταῦτα . . . εἶναι ἴσα ἴσα διὰ τὸν Βελίον σου . . . ἀλλ', Ἀλῆ μου, ἄφησε τοῦ- τον τὸν Χεϊμαρῖαντῆν καὶ ἔλθε νὰ σκ-φθῶμι νὰ πῶμε περὶ τῆς Χαμκῶς . . . πρέπει ἄμισος νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Τασκαρίαν, ἵνα ἴδωμεν πῶς θὰ τοὺς ἐξά- ζωμεν τὸν ὄνυχον τῶν Γαρδικιωτῶν.

— Ἐχεις δίκαιον, ἐκραξεν ὁ Ἀλῆς ἔγερθεὶς διὰ μίαν ὥς δὲ ἠλεκτρισμῷ . . . ἄς ἐξέλθωμεν τοῦ Μαυροβου- νίου . . . τὸ καλλίτερον εἶναι καὶ ὁ ὁμοιωθῶμεν μεχρὶ μὴ μῆμις . . . σὺ ὁμῶς, ἥτις γνωρίζεις νὰ ἐξήμη ῥόνος αὐτοῦ τοῦ ὄφεις, δύνουσαι ἴσως νὰ ἀποβάλῃς καὶ τὰ δαιμόνια.

— Ἄν ἦναι ἐπιληψία, εἶπεν ἡ Ἀθιγγάνη, ἴσα ἴσα ἔχω ἐνταῦθα ἔτιρον τοῦ ἰατροῦ ἀλεξήθηρον, πλεον θαυμαστοῦν . . . πῶσον μακρὰν εἶναι ἡ ἴασις;

— Μὴ φοβῆσαι, ἐκραξεν αὐτὴ φιλοῦσα τὸ ἔρπετόν εἰς τὴν κεφαλὴν μετὰ ταῦτα δὲ τυλίξασα τοῦτο ὑπα- βῆς τὸ ἔθισεν εἰς τὸν κόλπον τῆς.

— Ζιδρὲ! θαυματοποιὰ Ζιδρὲ, οὕτε ὁ ἀνδρείοτερος Ῥογμελιώτης ἤθελε τολμήσει νὰ πράξῃ τοιούτου τι . . . ἀλήθεια, ἀπῆρτησα χρεῖς Μαυροβουνιωτῆν τινὰ ἐχου- τὰ ἀδελφὴν ἑαυμοῦσαν. Ἡ ἀτυχὴς πίπτει χαμαὶ, σπᾶιρει ὡς ὁ ἰχθυὸς, λιποθυμεῖ καὶ μῖναι ἄπικους. Κα- τὰ τοὺς νόμους τοῦ τόπου τούτου ἡ ἐντυχὴς πρέπει νὰ καὶ ζωιτανῇ, ἵνα τὸ τοιοῦτον ἐαυμοῦνον διοχθῆ μα- κρὰν τῆς πόλεως· ὑπῆρχ' ἦν εἰς τὸν Μαυροβουνιωτῆν νὰ ὑπαίνομεν ὄρον νὰ τὴν ἴσωμεν, ἀλλὰ μὴ οὐδέποτε τῆς ἐνδεκτικῆς τῆς νυκτὸς καὶ νὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸ τοῦ ὄφεις, δύνουσαι ἴσως νὰ ἀποβάλῃς καὶ τὰ δαιμόνια.

— Ἄν ἦναι ἐπιληψία, εἶπεν ἡ Ἀθιγγάνη, ἴσα ἴσα ἔχω ἐνταῦθα ἔτιρον τοῦ ἰατροῦ ἀλεξήθηρον, πλεον θαυμαστοῦν . . . πῶσον μακρὰν εἶναι ἡ ἴασις;

— Ἐπεὶ αὐταὶ ἦσαν εἰς χεῖρας τῶν Γαρδικιωτῶν, οὕτε διὰ τὴν ὑποσχέσιν του, οὕτε διὰ τὴν δαιμονιομένην ἐφρόντιζεν.

Ὁ Μαυροβουνιώτης ἐπερίμενε μετ' ἀνπομοιησίας ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκηματος, ὅτε ἴδων τούτους προσερχομένους ἔτρεξεν εἰς συνάντη- σίν του καὶ μετῴνους τοὺς προσεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολου- θήσωσιν. Ἦ κατοικία, ἡ μᾶλλον εἰσαίτη, ἡ καλύβη ἐκείνην ἐπέκειτο ἐν σκίτῳ, ὅτε εἰσῆλθον οὐκ ἐν τῶν ἐν αὐτῇ ἀντικειμένων ἡδυνάτο νὰ διακρίνωσιν. Ὁ Μαυ- ροβουνιώτης ἐκάλεσεν ἐξ ὀνόματος εἰς τὴν πᾶσχοσαν εἰὰ νὰ πλησιάσῃ. ἀλλ' οὐδ' ἀπάντησιν κἂν ἔλαβεν.

— Εἶχε χάρις νὰ τὴν ἔπασσε πάλιν τὸ κακὸ· τρεῖς φοραὶς ἔπειτα σήμερον χαμῶ εἶπεν ὁ Μαυροβουνιώτης καὶ ἔσπευσε ν' ἀναψῆ τὸν λυχνον.

Ἡ Ζιδρὲ προχωρήσας μετὰ τοῦ Ἀλῆ εἰς τὸ βάθος τῆς καλύβης· ὅταν ἐκ ὁ Μαυροβουνιώτης ἐπλησίασε

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΩΝ ΡΩΣΙΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο Β' ΚΑΙ Η ΔΕΛΦΙΝΗ ΑΥΤΟΥ ΜΑΡΙΑ ΝΙΚΟΛΑΕΒΝΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΑΥΤΩΝ ΠΑΙΚΙΑΣ. (ΑΣΤΗΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ, ΕΚΔΟΘΕΝΤΗΣ ΕΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΙ.)

τοῦσι τούναντιον. Δοιπὸν δὲ ἀποφανθῆ ἡ Βουλὴ, ἄς συζητήσωσιν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ, ἄς κεραυνοβολήσωσιν οἱ πελασταὶ τῶν δεσποτοφρόνων κατὰ τῶν ὑπερμάχων τῆς ελευθερίας καὶ τοῦ περὶ ἐθνότητων δόγματος, καὶ κατόπιν β λ έ π ο υ τ α ς κ α ι κ ά μ υ ο υ τ α ς, ὡς λέγει ἡ σοφία τοῦ λαοῦ. Ἐν τούτοις ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἀρνεῖται, ὅτι ἐπιθυμῆ τὴν ἀπὸ τῆς ποτιφικῆς καθέδρας ἄρσιν τῆς γαλλικῆς κατοχῆς, καὶ λέγει, ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου αἱ περὶ συμβιβασμοῦ τοῦ πάπα μετὰ τῆς Ἰταλίας προσπάθειαι τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως σκοποὶν καὶ μόνον τὴν ἄρσιν ταύτην εἶχον. Μάταιαι λοιπὸν αἱ ἐλπίδες τῶν κληρικῶν καὶ τῶν συμμάχων αὐτῶν δεσποτοφρόνων, οἵτινες μετ' ἐπιμονῆς γελῶσι καὶ στοφόρῳ ἐπι γελιοτέρου βεβαίουν, ὅτι ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐν Ῥώμῃ στηρίξει τὴν κοσμικὴν τοῦ πάπα ἐξουσίαν καὶ ὑπερασπίζεται τὰς κοσμικὰς αὐτοῦ κτήσεις (τὰ ἀποικονείρια δηλ. τῶν κτήσεων). Ὅποια τυφλότης! Καὶ ὅμως, ἡ γενικὴ ἐκθεσις τοῦ Κράτους, ἵνα πάσα τοιαύτη προσδοκία ἀρθῆ, λέγει, ὅτι τὸ περὶ μὴ ἐπεμβάσεως δόγμα βασιλεύει! Τὴν διαδῆλωσιν ταύτην ὀρώμεν τρανώτερον ἐν τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Κ. Θουβερνὲλ λέγοντος·

«Τὸ περὶ ἀπαρεμβάτου δόγμα, εἶτε τρανώς διακηρυχθέν εἶτε σιωπηλῶς γενομένου παραδεκτὸν, κατέπερ ἢ αἰγὴς καὶ προστασίας τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης» ἢ Ἀλλή τῆς Ῥώμης δὲν ἀπεκδέχεται βεβαίως ἀπὸ ἠβοηθείας ἁλλοδαπῆς τὰ μέσα τοῦ ἀνακτήσαι τὰς ἐπαρχίας, ἄς ἀπόλωσε.»

Καὶ ταῦτα ἔμεν περὶ Ἰταλίας. Περὶ δὲ Ἀνατολῆς ἡ ἐκθεσις οὐδεμίαν ἀφήσιν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς μόνιμου ἐνώσεως τῶν δακικῶν ἡγεμονιῶν. Ἴδου κατὰ λέξιν τὴ ἀναγνώσκωμεν ἐν αὐτῇ.

«Ἄμα τῆς ἀπὸ τοῦ φαρμανίου ὀριζομένης προθεσμίας πλεξιάσης, τὰ μουσικοσυμβούλια θέλουσι συνεινησθῆ μετὰ τῆς ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως, ὅπως ἐκτιμήσονται τὰν ἰσχύων τῆς Μολδοβλαχίας ἀποφασίσωσιν, ἢ ἐὰν αὕτη ἐπιδέχεται ἄπλην καὶ ἄμεσον ἐπάνοδον εἰς τὸν αὐτὸν ὅρον τῆς συμβάσεως, ἢ ἐὰν δὲν ἀπαίτη ἐς τοῦναντίου τὴν διατήρησιν τῆς ἐνότητος, ὡς βάσιν τοῦ ἠλοικοῦ μόνιμου τῶν θεσμῶν τῶν δακικῶν ἡγεμονιῶν.»

Ἐκ τούτων καὶ ἐκ τῶν ἐν Συρίᾳ γενομένων καταφαίνεται ἀριθύνει, ὅτι ἡ κυβερνήσις τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος ἐπροσπάθησε καὶ προσπαθεῖ ὑπὲρ τῆς ζηρήσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν χριστιανῶν λαῶν κατὰ τῆς αἰθιόπείας τῆς ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως, προπαρσκαυρίζουσα αὐτῇ τὴν ὑποτελή αὐτῶν καὶ σχετικῶν ἀνεξαρτησίαν εἰς κληρονομίαν ἀνεξαρτησίας ἀτελοῦς καὶ ἀσχετοῦ πρὸς τὴν κεντρικὴν ἐκείνην κυβερνήσιν, ἢ ἡ νομιμότης ὁσημέραι καθίσταται προβληματικὴ.

Τὴν σοτήριον ταύτην ἀρχῆν εἶθε καὶ αἱ λοιπαὶ χριστιανικαὶ τῆς Εὐρώπης Αἰδαὶ νὰ παραδεχθῶσιν ὅσον οὐπο. Ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἢ εἰς Δεῖρ, ἢ ἐλ Καμάρ, ἢ εἰς Βουκουροῦστιον, ἢ εἰς Βελγρᾶδιον, ἢ εἰς Ζεττίγγην ἐφαρμοζομένη, ἐὰν καὶ εἰς Φιλιππούπολιν, καὶ εἰς Ἀνδριανούπολιν, καὶ εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ εἰς Βεράτι, καὶ εἰς Ἀρίστρον, καὶ εἰς Χαριά τῆς Κρήτης, καὶ εἰς Σμύρνην καὶ εἰς ἄλλα τιὰ μέρη ἐφαρμοσθῆ, τότε τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα περιορίζεται εἰς Κωνσταντινούπολιν, διὰ τὴν Εὐρώπην εἰς Μέκκας, διὰ τὴν Ἀσίαν. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ κοιλίς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ δευτέρα εἶναι ἡ κοιλίς τοῦ ἀσιατικοῦ μαωμεθανισμοῦ. Τὸ δῆλημον τότε καταπὰ ἀπλόστατον, καὶ ἕκαστος κατὰ τὸ θρησκευμα αὐτοῦ ἡ λειτουργεῖται ἐν τῷ ναῷ τῆς ἀγ. Σοφίας, ἡ προσκυνεῖ τὸν τάφον τοῦ Μωάμεθ.

Περὶ Ἀμερικῆς ὀλίγησα λέγει ἡ ἐκθεσις. Ἡ Γαλλία ἄγνοοῦσα εἰσέτι εἰς τίνα ὁδὸν δύνανται νὰ ἀθήσωσιν αὐτὴν τὰ πράγματα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφανθῆ ἐκ προκαταβολῆς· «Ἐν ὅσῳ τὰ δικαιώματα τῶν οὐδετέρων δὲν ζημιωθῶσιν» εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ· δεικνύων οὕτως, ὅτι τὰ δικαιώματα ταῦτα καθιεροῦνται.

Τοιοῦτοτρόπος ἡ Γαλλία δοῦσα παράδειγμα ἀφ' ἐαυτῆς καθιερώσει τρία μεγάλα δόγματα, ἅτινα ἀνωτέρω ἀνεπτύξαμεν.

Ὁ ἀγγλικὸς τύπος καὶ πάλιν ὁμοφώνως ἐγκομιάζει τὸν Ναπολέοντα. Ὁ δὲ Χρὺν ος ἀποθέσας τὸ μῖσος αὐτοῦ θαυμάζει τὸν ἄνδρα καὶ ἐρωτᾷ, ἐὰν περὶ αὐτοῦ ἡ τυχηρὰ περιστατικὰ ἐπήγεγον πάντα τὰ μεγάλα καταπορώματα αὐτοῦ. «Δὲν ἐνοοῦμεν, λέγει, πὼς συμβαίνει, ὅτι τὰ χηρματικὰ κεφάλαια εἰσὶν ἐλάσσονα δεκάδ' ἐπὶ τῆς βασιλείας ἡγεμόνος ἀείποτε θεωρουμένου φιλοστολήρον καὶ πολεμικῆν ἔχοντος πολιτικῆν, ἢ ἐπὶ τῆς λαῶν εἰρηρικῆς βασιλείας τοῦ Δουδοβίκου Φιλίππου. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶναι βεβαίωστατον!»

Ἄλλοθεν αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες εὐρίσκουσιν ἐν

τοῖς λεγομένοις τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων ἐλπίδα εἰρήνης οὐ σμικράν. Ἡ ἐ φ ἡ μ. τ ῆ ς Κ ο λ ω ν ι α ς καὶ ἡ Ἐ θ ν ι κ ῆ τοῦ Βερολίνου προβλέπουσιν, ὅτι δὲν θέλει ἔλθει εἰς πόλεμον ἡ Γερμανία. Αἱ αὐστριακαὶ ἐφημερίδες ἐκζητοῦσι παντὶ σθένει νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ἀξίαν τῶν λεγομένων τοῦ Ναπολέοντος, πλὴν τοῦ Ἄ ν α τ ο λ. Γ ε ρ μ. Τ α χ υ ρ ο ῦ ο ὡ σ, ὅστις ἰδῶν, ὅτι ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ λόγῳ οὐδεὶς περὶ Ἐνετίας λόγος γίνγεται ἀνακράζει· «Ἄρα λοιπὸν, δὲν ὑπάρχει ζήτημα ἐνετικόν!»

Ἄλλ' ὑπάρχει αὐστριακόν. . . . Τὸ νομοσχέδιον τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ἀλγερίας διὰ τὸ 1863, ὅπερ ἐβραῖωσε πρὸ μικροῦ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, δεικνύει τὴν προϋπολογισμένην δαπάνην ἀναβαίνουσαν εἰς 21,136,043 φρ., ἣτοι αὔξησιν κατὰ 3,832,998 φρ., πλειότερον ἢ κατὰ τὸ ἔτος 1862. Ἡ αὔξησις ὅμως αὕτη εἶναι μόνον φαινομένη, διότι εἰς τὸ τελευταῖον ποσὸν περιλαμβάνονται 3,050,000 φρ., δι' ἔργα ἄρχισατα κατὰ τὰ παρελθόντα ἐπι δυνάμει ἐκτάκτων πιστώσεων. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι τὸ ἄνω μνησθὲν ποσὸν δὲν περιλαμβάνει τὰ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ καθὼς καὶ τὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἅτινα διατηροῦνται ὑπὸ τῆς μητροπόλεως. Τὰ ἔσοδα, συγκεφαλαιούμενα εἰς 18,000,000 φρ., προέρχονται ἐξ ἄμεσον φόρων, ἐκ δικαιωμάτων σφαιμάνσεως χαρτοσήμων, δημοσιῶν γαιῶν, ταχυδρομικῶν τελῶν, καὶ διαφόρων ἄλλων πηγῶν, ὡς τὰ ἐκ τῶν οἴνων, τοῦ ἠλεκτρικοῦ τηλεγράφου κτλ.

ΙΤΑΛΙΑ.—Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπισήμου ἀλληλογραφίας τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἐν Ῥώμῃ πρέσβεως αὐτῆς παρατηροῦσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν εἰς τίνα περιήλθε φάσις τὸ ρωμαϊκὸν ζήτημα καὶ ποῦ τὸ παπικὸν ὀ ν ὀ π ὀ σ σ ο υ μ ο υ ς τείνει νὰ ἀγάγη τοῦ πάπα, οὐχὶ πλέον τὴν παρακμάσανσαν καὶ ἀγνώσιαν αὐτοῦ κοσμικὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἰσχύιν καὶ δύναντιν. Ἐρωτῶμεν τί θέλει γίνεαι, ἐὰν αὐριον ὁ Αὐτοκράτωρ, φωτισθεὶς ἐκ τῆς ἐν Κοινοβουλίῳ συζητήσεως τοῦ ρωμαϊκοῦ ζητήματος καὶ ἰσχυροποιηθεὶς ἐκ τῆς κοινῆς γνώμης, ἄρῃ ἀπὸ Ῥώμης τὸν στρατὸν καὶ τὴν σημαίαν τῆς Ἰταλίας; Πρόδηλον εἶναι, ὅτι ἐνὸς ἐκ μίας τῶν πύλων θέλουσιν ἐξέρχασθαι 2ῶ χιλιάδες γάλλων στρατιωτῶν, διὰ τῆς ἄλλης θέλουσιν ἐσέρχασθαι 2ῶ χιλιάδες ἰταλῶν στρατιωτῶν. Τότε ὁ πάπας διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν κοσμικὴν αὐτοῦ ἕξιν ἕ ξ ι ν ὀ π ρ ῆ ς α ν φυγαδευταὶ διὰ τρίτης τιμῆς πύλης, ἢ Ῥώμῃ γίνγεται πράγματι μητρόπολις τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου, αἱ ξενίαὶ δυνάμεις δὲν δύνανται νὰ ἐπεμβῶσι, καὶ ἡ πνευματικὴ ἐξουσία τοῦ πάπα προσαρτάται ἐπὶ τῆς τιάρας Πίου τοῦ θ', ὅστις ἐν ὅσῳ ζῆ δύναται νὰ περιφέρῃ αὐτὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ ἀπὸ Αἰθλῆς εἰς Αἰθλῆν. Ἄμα δὲ ὑποθῆν, ἢ ἐκλογῇ νέου πάπα ἀπειλεῖ σχίσμα νέον ἐν τῇ ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ, διότι ἐν Ῥώμῃ ἢ ἐκλογῇ τοῦ ποτιφικῶν γίνγεται, καὶ τῆς Ῥώμης ὑπὸ φιλελευθέρων κατεχομένης, καὶ τῶν ὀπαδῶν τοῦ δεσποτισμοῦ μὴ ἐρχομένου εἰς αὐτὴν, γεννάται ἀμέσως διαφωνία καὶ ἡ διαφωνία ἐνδυναται, ὅπερ λαίαν πιθανόν, νὰ παραγάγῃ διπλὴν ἐκλογὴν. Τίς τότε ὁ γνήσιος τῶν δύο ποπῶν;

Ἄλλὰ τετέλεσται! Πίος ὁ θ', καὶ ἡ καρδιαικὴ αὐτοῦ κυβερνήσις εὐρίσκουσι γεγραμμένον ἐν ταῖς βίβλους αὐτῶν τὸ «ἀποθανῆτὸ ἢ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἁλλοφθλῶν.» Ἄλλοφθλοι δὲ εἰσὶν οἱ Ἰταλοὶ, οἱ βουλόμενοι τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, τὴν ἀνεξαρτησίαν των, τὴν ἐνότητά των καὶ τὴν φυσικὴν μητρόπολιν τοῦ ἔθνους των. Μετὰ τῶν ἁλλοφθλῶν τούτων οὐ μὴ π ο τ ε σ υ ν δ υ α σ ε ι ὁ πάπας, ὡς ἐπισήμως ἀπήγγισθησαν εἰς τὰς περὶ συμβιβασμοῦ πρὸτάσεις τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, διότι οὐδέποτε δύναται, οὐδ' αὐτὸς, οὐδ' ὁ διάδοχος αὐτοῦ, οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς «εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» νὰ συμβιβασθῆ μετὰ τῶν συλλησίων τὴν ποτιφικὴν περιουσίαν! Δοιπὸν ἡ Ἰταλία, ὡς καὶ ἡ Εὐρώπη ἅπασα, κατέμαθε σήμερον, ὅτι ἰδέα τοῦ πάπα οὐδέποτε δύναται νὰ ἐνωπιωθῆ, νὰ ἰσχυροποιηθῆ, νὰ μεγαλυθῆ, καὶ ὅτι ἡ παποσύνη καταδικάζει αὐτὴν, εἰς δόξαν τοῦ ἐσταυρωμένου Θεοῦ, νὰ μὲν «εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» διαμεμελισμένη, κατασπαρταρομένη, ἀδύνατος καὶ διηρημένη εἰς τρία ἢ τέσσαρα τμήματα πρὸς χάριν τριῶν ἢ τεσσάρων δεσποτικῶν ξένων, δεσποτικῶν ἀπαυθρόπων, ἀποικῶν, ὀλετηρῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Πάντα δε ταῦτα, ἵνα ὁ πάπας καὶ ὁ δουρφόρος αὐτοῦ βασιλεύωσιν ἐπὶ γῆς καὶ πνευματικῶς καὶ κοσμικῶς, καὶ ὡς Θεοῦ, καὶ

ὡς ἀνθρώπου! Ἐπὶ τιος ὅμως θέλουσι νὰ βασιλεύωσιν κοσμικῶς οἱ λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; ἐπὶ ἰταλικῶν χωρῶν; ἀλλὰ τότε πρέπει ἡ Γαλλία νὰ ἰδρῆσθ' ἀποικίαν μόνον γαλλικοῦ στρατοῦ ἐν τῇ ἀθανάτῳ πόλει, καὶ κρατοῦσα ἀδικαίως προτεταμένη τὴν γαλλικὴν λόγχην, νὰ φρουρῆ τοὺς παπάδες δεσποζόντας, ἡγεμονεύοντας, δικάζοντας, πολεμοῦντας, λειτουργοῦντας, ἔτι δὲ καὶ ἐξομολογούντας τοὺς Ἰταλοὺς καὶ τὰς Ἰταλίδας. Ὁμολογητέον, ὅτι τὸ β ῶ λ ο α ὔ τ ο ῦ τῆς Γαλλίας δὲν ἠθέλεν εἶναι π ο λ ὶ ἄ ξ ι α γ α σ τ ο ῦ. Μόνῃ ἡ Αὐστρία ἠδύνατο νὰ ἀναδεχθῆ αὐτὸ.....

Ἐν τούτοις τὸ ἐπικείμενον μέγα δεινὸν τυφλώττωντες οἱ καρδιαικοὶ δὲν βλέπουσιν. Ἐπὸ τὰ ὅμματα αὐτῶν, ἐν ταῖς νεαπολιτανικαῖς χώρας, ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ αὐξάνονται καὶ πληθύνονται οἱ θιασῶται τοῦ σχίσματος, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας τοῦ πάπα. Ἐν τῇ Γαλλίᾳ αὐτῇ ἢ αἴρεσις αὕτη ὁσημέραι ἐμφιλοχορεῖ· εἰς τὴν Αἰστρολίαν, εἰς τὴν Ἰσπανίαν, εἰς τὴν Παυανίαν αὐτὴν εὐρίσκει ἑταιριστὰς πολυαριθμούς. Που λοιπὸν ποτὸν εὐρέσει ὁ πάπας καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτοῦ π α ν τ ο κ ρ α τ ο ρ ι α;

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων παρατηρήσεων ἐξάγεται ἀναμφιλέκτως, ὅτι ἡ Α. Ἀγιότης καὶ οἱ σύμβουλοι αὐτῆς προτιμᾶσι κοσμικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ 40,000 Ἰταλῶν ἢ πνευματικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ 200 ἑκατομμυρίων χριστιανῶν παντὸς φύλου καὶ πάσης φυλῆς. Ἄρα γε ταῦτα πράττοντες δὲν μαρτυροῦσι τὴν πρὸς τὴν μέλλουσαν ζῶην ἐλαχίστην αὐτῶν πίστιν;.....

Οὕτως ἐχόντων τὸν ποτιφικὸν πραγματόν, ἡ Α. Ἀγιότης καταφεύγει εἰς τὸ μέγα ἐκκλησιαστικὸν ὄπλον εἰς τὸ ἀρμολόγητον τοῦ παπισμοῦ κανόνιον, καὶ συγκαλεῖ, μ' ὄλον ὅτι πρὸ τῆς ἡγήθη τοῦτο, συνῶδον πάντων τῶν ἀπανταχοῦ δυτικῶν ποιμεναρχῶν εἰς Ῥώμῃν, κατὰ μῆνα μῖνον. Σκοπὸς τῆς συνόδου ταύτης φαινόμενος εἶναι, ὡς ἄλλοτε ἐβρήθη καὶ ἀνηρέθη, ἡ κατάταξις εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων, ἢ καθαρῶν δηλονότι πολυαριθμῶν Ἰαπωνῶν μαρτύρων, οὓς πρὸ πολλῶν ἔτων ἑθανώπασαν οἱ εἰδωλολάτραι, ὡς ὑπὸ δυτικῶν ἱεραποστόλων κατηγορηθέντας καὶ εἰς Χριστὸν πιστεύσαντας· σκοπὸς δὲ ἐκευρωμένων, καὶ τοῦ λῖαν διαφανῆς, εἶναι ἡ διατάραξις τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τῶν διανοῶν τῶν πιστῶν, ἢ ἐξανάλστασις τοῦ κλήρου κατὰ πάντων τῶν ἱερῶν καὶ ἀπαρσκαλειτῶν πολιτικῶν δογμάτων τῆς νέας κοινωνίας· τὸ κλήρον, ὅστις πάντα τὰ λοιπὰ μέσα ἐξανάλστασις κατέφυγεν εἰς τὸ μέγα τοῦτο καταφύγιον, καὶ ὀχυρούμενος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, καὶ προπέτασμα θέτον τὸν βωμὸν καὶ ἔρωμα τὸ θεσιαστήριον τοῦ Διδασκάλου τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἐπιμαρτῆσαι νὰ δώσῃ τὴν ὑπὲρ τῶν ὄλων μάχην. Τίνες οἱ ἀντιπαλοὶ; Πάντες οἱ μετὰ Χριστῶν εἰς ἐλευθερίαν, εἰς ἐνότητα, εἰς ἐθνότητα, εἰς ἀνεξαρτησίαν, εἰς πολιτικὴν ζῶην πιστευόντες λαοὶ, Ἰταλοὶ ἢ Καλομῆδοι, Γάλλοι ἢ Σῖναι, Γερμανοὶ ἢ Αἰθίοπες, Ἱρλανδοὶ ἢ Ἰνδοὶ. Τίνα τὰ ὄπλα τῶν Ἰπεραλπειῶν; αἱ συνειδήσεις τῶν ἁκάμων, αἱ πύλαι τοῦ Παραδείσου καὶ τοῦ Ἄδου, τὸ δ η ν ἄ ρ ι ο υ τοῦ Ἁγ. Πέτρου. Ἡ μεγάλῃ αὐτῇ μάχῃ δύναται νὰ ἴηται ἡ τελευταία· τὸ δὲ ἐξαγόμενον αὐτῆς θρίαμβος τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου κατὰ τῆς ὑποκρισίας. Ἄλλ' ἴσως, ὡς λέγουσι καὶ τινες τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων, ἴδωμεν καὶ πάλιν ἐξερχόμενον ἐκ τῆς ἱερᾶς ταύτης καὶ οἱ κ ο μ ε ν ι κ ῆ ς συνόδου, νέον θρησκευτικὸν δόγμα, τὸ δόγμα τῆς ἄ σ π ῖ λ ο υ κ ο σ μ ι κ ῆ ς ἕ ξ ο υ σ ῖ α ς (die l'immaculé pouvoir temporel.)

Ἐν τούτοις, καὶ διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον, τὸ παπικὸν θέσπισμα, τὸ συγκαλοῦν τοὺς καρδιαικοὺς, ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους εἰς Ῥώμῃν, λέγει, ὅτι οἱ ἐν Ἰταλία ποιμνιόντες τοὺς πιστοὺς ἱεράρχαι δύνανται, ἐὰν ἡ ἀπουσία αὐτῶν ζημιὸν τὸ ποίμνιον, νὰ μὴ μεταβῶσιν εἰς Ῥώμῃν..... ὥστε καὶ πάλιν μένει π ὀ ρ τ α ἄ ν ο ἱ χ τ ῆ.

Προχθὲς τὴν 3ην τοῦ ἰσταμένου δημοτελεῆς ἐγένετο ἐν Φλωρεντίᾳ ἐπίδειξις, καθ' ἣν ὁ λαὸς πορευόμενος ἐν τοῖς ὀδοῖς μετὰ σημαίων καὶ κλάδων καὶ ἠχοσῶν πολυαριθμῶν μουσικῶν ἐκράυαζεν· «Ἡ Ῥώμῃ μητρόπολις τῆς Ἰταλίας! Κάτω ὁ Πάπας Βασιλεὺς! Ζήτω ὁ Βίκτωρ Ἐρμανουήλ!» Πρὶν δὲ διαλυθῶσιν οἱ πανηγυριστὰι μετέβησαν ὑπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ προξένου καὶ ἐκράυαζαν ταῦτα.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Τόρρε δὲλ Γραϊκο ἤρξαντο οἰκοδομοῦντες τινας ἐκ τῶν οἰκίων των, μ' ὄλον ὅτι ὁ Βεζούβιος ἐτι καὶ νῦν ἐξερεύγεται καπνὸν καὶ αἰθάλην.

Καὶ εἰς Πάρμαν ἐγένετο μεγάλη ἐθνικὴ ἐπίδειξις τὴν 4ην τοῦ ἰσταμένου· ὁ λαὸς ἐκράυαζε παυλαλίᾳ Ζήτω ὁ Πάπας, ἀλλ' οὐχὶ ὁ Πάπας Βασιλεὺς! Ζήτω ὁ Βίκτωρ Ἐρμανουήλ!»

ΑΥΣΤΡΙΑ.—Οὐδεμίαι εἰδησις λόγου ἀξία ἐκ τῆς μ ω σ α ἱ κ ῆ ς αὐτοκρατορίας. Ἡ σταθερὰ τάσις τῶν συστατικῶν αὐτῆς μερῶν ἀδιαλείπτως τεῖνουσα εἰς ἄταξιν, λειτουργοῦντας, ἔτι δὲ καὶ ἐξομολογούντας τοὺς Ἰταλοὺς καὶ τὰς Ἰταλίδας. Ὁμολογητέον, ὅτι τὸ β ῶ λ ο α ὔ τ ο ῦ τῆς Γαλλίας δὲν ἠθέλεν εἶναι π ο λ ὶ ἄ ξ ι α γ α σ τ ο ῦ. Μόνῃ ἡ Αὐστρία ἠδύνατο νὰ ἀναδεχθῆ αὐτὸ.....

Τὸ βιενναῖον ἀνακτοβούλιον, εἰς ἀπόδειξιν τῶν φιλελευθέρων αὐτοῦ φρονημάτων, ἐπρότεινεν εἰς τὴν κυβερνήσιν τῆς Πρωσίας, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ αἱ δύο μεγάλα γερμανικὰ δυνάμεις συμβιβασῶσιν τὸν ἐκλεκτὸν τῆς Ἐξ Κίσελ, συμβιβασμὸν εἰρηρικὸν μετὰ τῶν ὑπῆκόων αὐτοῦ, ἀπειλοῦσαι ἐπέμβασιν ὁ μ ο σ π ο ν δ ι κ ῆ ν, ἐὰν αὐτὸς ἀπορρίψῃ τὰς συμβουλάς. Καὶ ἡ μὲν Πρωσία ἀποφείθη ὀριστικῆν ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης ἀπάντησιν· ὁ δὲ γερμανικὸς τύπος, ἐν οἷς ὡς ἐκ θαύματος καὶ ἡ βιενναία ἐφημερίς ὁ Τ ὺ π ο ς λέγει· «Ἐὰν ἡ Αὐστρία ἀληθῶς διεβρῆξε πᾶσαν μετὰ τοῦ π α ρ ε λ θ ὀ ν τ ο ς α ὔ τ ο ῦ ς σχέσις, ἀντὶ νὰ προτείνῃ τοιαῦτα μέσα πλῆγμα, ὀφείλει νὰ ἐπιστείλῃ πρὸς τὴν κυβερνήσιν τοῦ ἐκλεκτορος ἀνακοίνωσιν ἄμεσον, δημοσιευομένην συνάμα καὶ ὑπὸ τῆς γερμανικῆς τύπου, δι' ἣς νὰ ἀπαίτη τὴν συνταγματικὴν ὁμολογίαν τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου.»

Ἡ ἐπίσημος ἐ φ ἡ μ ε ρ ῖ ς τ ῆ ς Β ι ε ν ν ῆ ς ἐδημοσίευσεν τὴν 3ην τοῦ ἰσταμένου ἄρθρον λέγον, ὅτι καὶ ἡ ἰδέα αὕτη, περὶ παραχωρήσεως τῆς Ἐνετίας, εἶναι ἀποτρόπαιος, αἰσχρὰ καὶ παράλογος συνάμα. Ἡ παρὰ τὴν Βιεννὴν κοιλὰς τὸ Δουναβίεως κατεκλύσθη, ἢ δὲ συγκοινωνία μετὰ βορείου καὶ νοτίου αἰηροδρόμου διεκόπη. Καὶ ἡ Πράγα κατεκλύσθη ἐν ὕερει.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ.—Ἄγνοοῦμεν κατὰ πόσον τοῦτο εἶναι σύνθεσις εἰς Πρωσίαν, ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον εἰσῆγαγε τὸ περὶ στρατιωτικοῦ διοργανισμοῦ νομοσχέδιον πρῶτον εἰς τὴν Βουλήν τῶν ἀριστῶν, ἢ τὴν Γερουσίαν ὡς εἰρηαί. Ὁ εἰσαγωγὸν αὐτοῦ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ἐρευν, ὡς εἶπε, «τὴν θερμοκρασίαν λῖαν εὐάρεστον, καὶ ἐπομένως ἐπέτυχεν τὴν ὀμόφωνον τῆς συνόδου ἐπιψήφισιν. Ἄγνοοῦμεν ὅποιαν θερμοκρασίαν θέλει εὑρεῖ καὶ εἰς τὴν Βουλήν τῶν ἀντιπροσώπων, οἵτινες προσεγγίζουσι τὴν γνώμην τοῦ κοινοῦ.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ὁ συνταγματὸς ἰ σ μ ὀ ς ἐν Πρωσίᾳ δὲν δύναται νὰ ριζώσῃ ἐν ὄσῳ ἡ Βουλὴ τῶν ἀριστῶν σύγκειται ἐκ τῶν σφόδρα δεσποτικῶν ἀριστοκρατῶν. 236 εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν οἱ συγκροτούμετες αὐτῆν, ἐν 58 διαδοχικοί, 3 μεριστᾶνες τοῦ τεύματός, 13 σ ὄ ν δ ι κ ο ἱ αὐτοῦ, 25 ἰσούτιοι, 3 πληρεξούσιοι τῶν προτεσταντικῶν συμβουλιῶν, 8 τῶν ἑταιριῶν τῶν κομμιτωῶν, 41 τῶν μεγάλων ἐνεγνῶν οικογενειῶν, 75 τῶν ἀνεθνετικῶν ἰδιοκτησιῶν, 4 τῶν πανεπιστημίων καὶ 34 τῶν μεγαλοπόλεων. Πάντες οὗτοι συμμέμωρον ἔχουσιν ἄμεσον τὸ ὑπερασπίζεσθαι τὴν ἐαυτῶν ἀβέμιτον ὑπεροχὴν, τὴν ταπεινότητα καὶ πρῶτηλακίζουσαν τὸ ἀνθρώπων γένος. Ἄλλοθεν ὁ στρατὸς, ὅστις μεγάλην ἔχει πολιτικὴν βαρύτητα ἐν Πρωσίᾳ εἰοικεῖται σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ ἐνεγνῶν καὶ δεσποτοφρόνων. Ἐκ τῶν 34 στρατηγῶν τοῦ προσωικοῦ στρατοῦ, οἱ μὲν 21 εἰσὶ πρίγκιπες, οἱ δὲ 10 εὐγενεῖς. Ἐκ τῶν 36 ἀντιστρατηγῶν, οἱ 34 εἰσὶν εὐγενεῖς. Ἐκ τῶν 69 ὑποστρατηγῶν, οἱ 64 εὐγενεῖς. Ἐκ τῶν 77 συνταγματάρχων, οἱ 72 εὐγενεῖς. Ἐκ τῶν 83 ἀντισυνταγματάρχων, οἱ 80 εὐγενεῖς. Εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκ τῶν 11 στρατηγῶν τοῦ ρικηφόρου γαλλικοῦ στρατοῦ, 3 μόνον ἀνήκουσιν εἰς τὴν παλαιὰν εὐγένειαν· ἐπὶ εἰς Πρωσίαν πᾶς στρατηγὸς εὐγεν

Αί από 10ης Ιανουαρίου εκ Μεξικού εϊδήσεις άγγέλ- λουσιν, ότι ο στρατηγός Πρίμ και αί άγγλογαλλικαί μοίραι άφίκοντο εις Βέραν Κρούτς τήν 7ην του αυτού μηνός, και ότι αί τρεις σημαίαι τών συμμαχών εκυ- μάτιζον επί τών επάλξεων τής πόλεως εκείνης και του φρουρίου του Αγ. Ιωάννου δέ Ούλλοα. Οί Μεξι- κανοί επέμενον εις αντίστασιν κατά τά ένδον τών χω- ρών αυτών.

Αί εξ ΙΝΔΙΩΝ εϊδήσεις φθάνουσι μέχρι 13ης Ια- νουαρίου. Η εξαγωγή του νήτρου άπηγορεύθη, πλην του άποστελλομένου εις άγγλικούς λιμένας.

Τό βόρειον μέρος τής επαρχίας Καναρά παρεχω- ρήθη υπό τής προεδρείας του Μαδράς εις τήν τής Βομβάης.

ΓΑΛΛΙΑ.

Επιτομή τής ιδιαιτ. αλληλογραφίας του Βρεττ. Αστερος.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ, τῆ 4η φεβρουαρίου 1862.

(Ενταῦθα ο αξιότιμος ανταποκριτής ἡμῶν ἱστορεῖ ἐν ἐκτάσει τὰ κατὰ τὸν αὐτοκρατορικὸν λόγον, περὶ τῶν ἐν οἰκίῳ τῶν ἐλαττω- μέν. Πικρῶν δέ, ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέ- οντος ἀφίητι τὴν εὐθύνην τῆς λύσεως τοῦ ῥωμαϊκοῦ ζητήματος εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους· εἴτα δὲ προστίθει·

Ἡ ἐνικασία ἐκθεσις τῆς καταστάσεως τοῦ Κράτους, μ' ὅλην τὴν ἐκτασιν αὐτῆς, εἶναι ἀξία σπουδαίας ἀναγνώσεως, ὡς ἐμφανίζουσα πολυάριθμα καὶ οὐκ ἐπιθήσιμα μαρτυροῦντα τὴν αἰτίαν καὶ τὰς προόδους τοῦ ἔθνους κατὰ τὸ ἔτος 1861, . . . Μ' ὅλην τὴν ἀγρο- τικὴν καὶ βιομηχανικὴν κρίσιν ἢ τῆς καὶ ἡ γαλλικὴ διατηρήσασιν ἀκραιφνῶς, ὃ δὲ τόπος ἐξέρχεται νικητῆς. Τὸ μέλλον εἶναι πλήρες χρηστῶν ἐλπίδων, κτλ.

(Ἡ ἐπιστολὴ ἀναπτύσσει τὰ περὶ ῥωμαϊκοῦ ζητήματος ἐπίσημα ἔγγραφα, καὶ λέγει·) Τὰ ἔγγραφα ταῦτα διήγειρον μεγάλας συζητή- σεις μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν νομοθετικῶν σωμάτων. «Πρὸς τί ἢ δη- «μοσιεύσεις τῶν ἐγγράφων τούτων, λέγουσιν, ἐν σκοπῶν δὲν εἶχε νὰ «προκαλέσῃ ἀπόφασιν ὀριστικὴν ἀπὸ μέρους τῆς αὐτοκρατορικῆς «κυβερνήσεως, ἢ οὐ πρῶτον δικαιολογητῆ ἢ ἀνάγκη αὐτῆ;» . . .

Ἀμφότερα τὰ βουλευτικὰ σώματα ἐξελίξαντο ἐπιτροπὴν, εἰς σύν- ταξιν τῆς ἀπαντήσεως αὐτῶν εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν λόγον. Πρέ- δρος τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι δικαιοματικῶς ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας.

Τὸ περὶ ἐξαργυρώσεως τοῦ ἐπὶ τῶν προσόδων χρέους 4 τοῖς 0/0 συζητεῖται ἐν τῇ νομοθετικῇ σὺνταξί, κτλ.

Ἡ Ἐποχὴ τῆς Μαδρίτης δημοσιεύει διακήρυξιν τοῦ προέδρου τῆς μεξικανικῆς δημοκρατίας, δι' ἧς ὁ Κ. Ζουαρέξ διαμαρτυρεῖται κατὰ τῆς κατοχῆς τῆς Βέραν Κρούτς ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν καὶ κηρύττει, ὅτι ἡ μεξικανικὴ κυβέρνησις εἶναι μὲν διατεθειμένη νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις, ἀλλ' ὅτι οὐδέποτε θέλει ὑποκύβῃ εἰς ὄρους ἐπιβεβλημένους ὑπὸ τῆς βίας.

Ἡ Ἐλπίς κατακρίνει τὴν Ἐποχὴν, ὡς παραδεχθεῖσαν τὴν ὑποψηφιότητα αὐστριακοῦ πρίγκιπος διὰ τὸν θρόνον τοῦ Μεξικοῦ καὶ λέγει, ὅτι Ἰσπανός πρέπει νὰ ἦναι ὁ ἀναθησάμενος ἐπὶ τοῦ θρό- νου τοῦ Μοντεζούμα.

Ἡ Ἀγγλία θεσπίζει χαιρετὰς ὁρῶσα τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰσπα- νίαν ἀνυποχρεωμένον τὴν πάλιν, ἧς τοὺς καρπούς αὐτὴ πρὸ πασῶν θέ- λει ἀπολαύσει· τούλάχιστον ὁ Χρόνος δὲν κρύπτει τὴν χαρὰν ταύτην.

Κατὰ τὴν διαμονὴν τῆς γαλλικῆς μοίρας εἰς Ἀθῆνας, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἐκείνης ἐδεξιώθησαν μεγαλῶς τοὺς συμπατριώτας ἡμῶν. Ὁ στρατάρχης Σεράννος ἔδωκε συμπόσιον μέγα εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν δυνάμεων τῶν τριῶν συμμαχῶν. Ὁ στρατηγός Πρίμ ἤγειρε πρόποσιν ὑπὲρ τῆς βασιλείσεως τῆς Ἀγγλίας· ὁ ἀντιναύαρχος Ζιου- ριὲν δὲ λὰ Γραβιέρα, ὑπὲρ τῆς βασιλείσεως τῆς Ἰσπανίας· ὁ δὲ μοι- ράρχης Δουβλιν, ὑπὲρ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων. Πᾶσαι αἱ προτάσεις αὗται ἐχειροκρατήθησαν ἐνθουσιωδῶς. Ὅτι δὲ ὁ στρα- τάρχης Σεράννος ἔπειν ὑπὲρ τῶν τριῶν ὁμοῦ ἡγεμόνων καὶ ὑπὲρ τῆς συμμαχίας τῶν τριῶν ἔθνων, «ἐπ' ἀγμῶ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πα- λτισμοῦ,» τότε αἱ ἐπικροτήσεις ἐγένοντο σφοδρόταται.

Αἱ ἐξ Ἀνατολῆς εἰδήσεις ἀγγέλλουσιν, ὅτι ἀπόπειρα δολοφονίας ἐγένετο κατὰ τοῦ ἡγεμόνου τῶν ἠνωμένων Ἡγεμονιῶν τῆς Δακίας, πρίγκιπος Ἀλεξάνδρου Κούζα. Ἀγνωστοί μέχρι τοῦδε αἱ λεπτο- μέρεια καὶ τὰ αἷτια τῆς ἀποπειρᾶς ταύτης.

Ὁ Λουκάς Βουκόλοβιτς ἀντικατέστη ὑπὸ ἱερέως τινός φανατικοῦ, οὗ ὄνομα Νικηφόρος (Νικοφόρ).

Τέλος ἀγγέλλεται ἐξ Ἀθηνῶν ἡ πτώσις τοῦ ὑπουργείου Μισούλη καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Κανάρη. Ὁ τηλε- γραφος λέγει, ὅτι ἐπιδείξις ἐγένετο ἐν τῇ ἑλληνικῇ μητροπόλει ἀλα- λάζοντος τοῦ λαοῦ εἰς τιμὴν τοῦ νέου πρωθυπουργοῦ καὶ εἰς δόξαν τοῦ καλέσαντος αὐτὸν εἰς τὰ πράγματα Βασιλέως· ἀλλὰ τότε πρὸς τί ἢ περιόριστος τοῦ στρατοῦ εἰς τοὺς στρατώνας καὶ ἡ πλῆθος τῶν περιπόλων ἢ τὰς ἄγνας διατρέχουσα; Ἡμεῖς πρὶν ἢ ἐπικροτήσω- μεν ἀναμένοντες πληροφορίας, ἐὰν μὴ θετικὰς, τούλάχιστον μὴ ἀν- τιφατικὰς πρὸς ἀλλήλας.

Δὲν μοι ἀπεκρίθητι, ἐν ἀληθῶς ὁ πρωτότοκος υἱός τοῦ πρίγκι- πος Δουίτπλου τῆς Βαυαρίας διορίζεται διάδοχος τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος. Ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος βεβαίω- σεν τοῦτο, ὡς πρῶτον τετελεσμένου· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα γνω-

στῶν μου Ἑλλήνων γινώσκουσι οὐδὲν. Ἀμφιβάλλω μάλιστα, ἐὰν καὶ ὁ πρίγκιπός τῆς Ἑλλάδος αὐτός ἐκεῖνος ἔχη περὶ τούτου γνώσιν οὐκ ἀ- δίποτε. Ἐπαρχιακὰ τὶς ἐφημερίαι, ἢ ἢ Χρὼ τῆς Μ κ γ ι ε ν υ η ς (30 Ιανουαρίου), καταφέρειται πικρότατα κατὰ τοῦ διορισμοῦ τού- του, καὶ οἰωνίζεται, λίαν κακῶς, πολλὰ κακῶ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 3ης τοῦ ἱσταμένου μηνός, περὶ τὴν 10ην ὥραν μ. μ., ἅπαντες οἱ ἐνταῦθα ἐπιδη- μούντες ἔμποροι Ἑλλήνες συνήλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ μεγαλεμπόρου καὶ φιλελευθέρου Κ. Μι- χαήλ Ε. Ῥοδοκανάκη, ἵνα ἐκλέξωσι ἐπιτροπὴν, ἣτις νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ὑμέτερον πρέσβυν Κ. Σπυρίδωνα Τρικούπην, ὅσον οὐπὼ ἀπερχόμενον εἰς τὴν Ἑλ- λάδα, καὶ ἐκφράσῃ αὐτῷ εὐσεβᾶτως ἐκ μέρους τῶν ἐν Λονδίῳ Ἑλλήνων, ἔνθεν μὲν τὴν γενικὴν λύ- πην, ἣν θέλουσιν αἰσθανθῆ ἐκ τῆς ἀπουσίας αὐ- τοῦ, ἔνθεν δὲ καὶ τὴν βαθεῖαν αὐτῶν εὐγνωμοσύ- νην, δι' ὅσους κατέβαλε ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη κόπους καὶ προσπαθείας, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς δυσχερεστέρους καὶ δυσμενεστέρους πολιτικούς πε- ρισπασμούς τῆς ἡμετέρας πατρίδος,

Ὁ Κ. Μιχαήλ Ε. Ῥοδοκανάκης, ὅστις κατείχε τὴν ἔδραν τοῦ προέδρου, ἀναστὰς προσεφώνησε πρὸς τοὺς συνελθόντας εὐφύστατον λογιδριον, καὶ ἐξέθηκε τοὺς λόγους, δι' οὓς νομίζει ἀναγκαιότατον ἐκ μέρους τῆς ἐνταῦθα ἑλληνικῆς κοινότητος τὸ μέτρον τοῦτο. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ λόγου αὐτοῦ, ὃν περ θέλομεν δημο- σιεύσει εἰς τὸ προσεχὲς ἡμῶν φύλλον, ἠγέρθη ὁ Κ. Ἀντώνιος Ῥάλλης, ὅστις δι' ἐπίσης εὐφυοῦς λογιδρίου ὑποστηρίξας τὴν πρότασιν τοῦ προέδρου, ἐπρότεινε ἐπὶ τὰ δύο ὀνόματα ἀξιοτίμων προσώπων, ἵνα συγκροτή- σωσι τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιτροπὴν, αἵτινα καὶ παμ- ψηφεί ἐγένοντο παραδεκτά. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν δὲ ταύ- την, ἧς τὰ μέλη εἶναι οἱ Κύριοι Μιχαήλ Ε. Ῥοδοκα- νάκης, Δ. Βασιλείου, Δημήτριος Σκαρामαγκᾶς, Κων- σταντῖνος Γεραλόπουλος, Σταμάτιος Τζιτζίνιας, Γεώργιος Καβάφης, καὶ Σπυρίδων Μαυρογιάννης, ἐναπόκειται ἤδη νὰ συντάξῃ τὴν εὐχαριστήριον προσλαλιὰν, τὴν προσφωνηθησομένην πρὸς τὸν Κ. Σ. Τρικούπην, καὶ ἐκλέξῃ τὸ καταλληλότερον ἐνθύμιον.

Ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θέλομεν δημοσιεύσει τὸ ἀπο- τέλεσμα.

Τὰ εἰς τὸν λιμένα τῆς Σαουθάμπτωνος πρὸ πολλοῦ παραμονεύοντα δύο πλοῖα «Τασκαρόρα» καὶ «Νασχβίλλ,» τὸ μὲν ἀνήκον εἰς τὰς Ἑνωτι- κὰς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, τὸ δὲ εἰς τὰς Ἀν- θενωτικὰς, ἐξήλθον ἐσχάτως διώκοντα τὸ ἐν τὸ ἔτερον. Περὶ τούτων λέγει τὰ ἐξῆς ὁ ἐκεῖ ἀντα- ποκριτῆς τοῦ Χρόνου·

«Ὁ μικρὸς ἀποκλεισμός ἦρθη τέλος πάντων, καὶ ἀμφότερα καὶ Τασκαρόρα καὶ Νασχβίλλ πλέουσιν ἤδη ἐλευθέρως ἔξω τοῦ λιμένος. Μεθ' ὅλην τὴν αὐ- στηρὰν ἐπιτήρησιν, ἣν ἀπὸ τῆς 8ης Ιανουαρίου, τὸ πρῶτον τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων πλοίων ἐξήσκη- σεν ἐπὶ τοῦ δευτέρου, τὸ τῶν ἀθηνωτικῶν ἐπιτηδείως κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τοῦ τρομεροῦ ἀνταγωνιστοῦ.

«Διὰ τῆς ἐκδόσεως τελευταίου τοῦ νόμου, δι' οὗ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἐνὸς εἰμὴ μετὰ παρέ- λευσιν 24 ὥρων ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἑτέρου, κα- τώρθωσεν ἡ Νασχβίλλ ν' ἀποφύγῃ τούλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν σύλληψιν. Διότι μετὰ τὸν ἀπόπλου αὐτῆς ἡ Τασκαρόρα ἐμποδίσθη κατὰ τὸν νόμον ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου Σχιαννὸν, ἀναστειλαντος αὐτὴν ἐπὶ 24 ὥρας. Ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος, καθ' ὃ ἐφυλάσσετο ὑπὸ τοῦ Σχιαννὸν μέχρι τῆς 5 ὥ- ρας μ. μ. ἡ Νασχβίλλ πρέπει νὰ ἐπροχώρησεν ὑπὲρ τὰ 200 μίλια.

» Σήμερον, 4 φεβρουαρίου, ἡ Τασκαρόρα ἦτο εἰς τὸν ὄρμον Κάους ἔχουσα ἐν ἐνεργείᾳ τὴν ἀτμομηχανὴν, τὸ δὲ Σχιαννὸν ἦτο ἔξωθεν αὐτῆς. Τινὲς τῶν ἀξιωμα- τικῶν τῆς Τασκαρόρας ἦσαν εἰς τὸ παράλιον μέχρι μεσημβρίας.

» Ὁ Κ. Ἰανσεῦς, εἰς ἐκ τῶν ἀπεσταλμένων τῶν Μεσημβρινῶν Πολιτειῶν φθάσας πρὸ ἐξ περίπου μη- νῶν ἐνταῦθα, ἀνεχώρησεν ὡς ἐπιβάτης εἰς τὸ ταχυ- δρομικὸν ἀτμόπλοιον τῶν δυτικῶν Ἰνδιῶν, «τὸν Ση- κουάνα» τὸ ἀποπλεύσαν σήμερον.»

Ἡ τοῦ ἄστεος τοῦ Λονδίνου ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν κοί- νῶν ὀχετῶν συνεκρότησε προχθὲς τὴν ἐβδομαίαν συ- ἔλευσιν, καθ' ἣν ὁ Δόκτωρ Λεθβάυς, ὁ ἀστυνομικὸς ἰατρός, ἐφείλκεσε τὴν προσοχὴν τῶν μελῶν εἰς τὸ ἐ- ξῆς λίαν ἐνδιαφέρον τὴν δημόσιον ὑγίειαν πρᾶγμα. Εἶπεν, ὅτι ἐξετάσας τὰ ἐν τῷ ἄστει βουστάσια εὗρε, ὅτι τινὲς μὲν δαμάλαι ἔπασχον τοὺς πνεύμονας (πλευ- ροπνευμονίας), ἔτεροι δὲ ἐκ νοσημάτων τοῦ στόματος (ἐπιζωωτικαὶ ἀφθαι), καὶ ἄλλαι ἐκ νόσων τῶν ποδῶν καὶ ὀλίγαι ἐκ νόσων τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν. Ὅλα αὗται αἱ νόσοι εἶναι μολυσματικαὶ καὶ μεταδίδουσιν εἰς τὸ γάλα ιδιότητας ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς πίνοντας αὐτὸ. Εἰς τινὰ παραδείγματα τὸ γάλα ἦτο δηλητηριώδες καὶ ἐπροξένησεν ἐξανθηματικούς πυρετοὺς εἰς τοὺς πίνοντας. Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ἐποιήσατο μνεῖαν τῶν ἀξίωμα ἐ- χόντων περὶ τὰ τοιαῦτα Ἰακώβου καὶ τοῦ καθηγητοῦ Χερτουῖξ ἐκ Βερολίνου, καθὼς καὶ τὸν Κ. Γαμγῆν, τὸν προϊστάμενον τοῦ κτηνιατρικοῦ σχολείου εἰς Ἐ- διμβούργον, λέγοντος ὅτι τοιοῦτον γάλα γεννᾷ καὶ θάνατον εἰς τοὺς χοίρους καὶ μόσχους, ἐὰν πείωσιν. Ἀλλὰ καὶ ὀλίγον ἐκ τοιούτου γάλατος ἂν προστεθῇ εἰς τὸ καθαρὸν, καθιστᾷ τούτο δηλητηριώδες. Ἐκ τῶν 167 βουστασίων, ἅπερ ἐπεσκεφέθη κατὰ τὴν παρελ- θούσαν ἐβδομάδα, 41 χρῆζουσι διορθώσεως.

ΠΡΟΟΔΟΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.— Ἡ φύτευσις δέν- δρων καὶ ἡ οἰκοδομὴ φανοστατῶν προβαίνει ταχέως εἰς τὴν κρηπίδα τῆς Μεγισσερίας, εἰς τὰ παλαιὰ ἐξω- τερικὰ βουλευτάρια, εἰς τὸ βουλευτᾶριον τῆς βασιλίσ- σης Ὁρτενσίας κτλ. Μόνον εἰς τὸ βουλευτᾶριον τῆς βασιλίσσης Ὁρτενσίας ἀνηγέρθησαν 300 φανοστάται. Οἱ νέοι φανοὶ διαφέρουσι μεγάλως τῶν παλαιῶν, ὄντες κυλινδρικοὶ ἀντὶ τετραγωνικῶν, καὶ ἔχοντες ἀν- τανακλαστήρα ἀντανακλῶντα περίξ τὸ φῶς. Τὸ ρύγ- χος τοῦ φανοῦ εἶναι πλατύτερον, ὥστε ἡ δαπάνη αὐ- ξάνεται κατὰ 8 τοῖς ἑκατὸν, ἀλλὰ τὸ φωτόμετρον δευ- κνύει, ὅτι τὸ φῶς εἶναι 300άκις ἰσχυρότερον. Οἱ νέοι φανοστάται ἔχουσι μόνον 2 μέτρων καὶ 70 ἑκατοστῶν ὕψος, ἀντὶ 3 μέτρων καὶ 80 ἑκατοστῶν.

Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν φανῶν ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1861 ἦτο 21,248, ἐξ ὧν 18,469 ἠνα- πνον δι' ἀεριοφωτος (gas), 1879 δι' ἐλαίων, καὶ 900 εἶναι σχιστόφανοι. Ἐνεακόσια δι' ἀεριοφωτος φῶτα θέλουσι προστεθῆ κατὰ τὸ διανυόμενον ἔτος. Ἡ πρὸς φωτισμὸν προϋπολογισθεῖσα δαπάνη κατὰ τὸ 1862 εἶναι 3,089,600 φράγκων, περίπου ἐν ἑκατομμύριον πλέον τῆς προϋπολογισθείσης τῷ 1860.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΣ.

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ, τῆ 4η φεβρουαρίου 1862

Οἱ χωρικοὶ πολλῶν χωρίων ὑπὸ ἐπαναστατικοῦ ἐ- ρεθισμοῦ διεγερθέντες παρεσκευάσθησαν νὰ πορευθῶ- σιν εἰς Βουκουρέστιον. Ὁ ἐπαρχος, θελήσας νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν, ὁ δ' ἔφορος ἐκακώθη.

Ὁ πρίγκιψ Κούζας ἐξαπέστειλε στρατὸν, ἵνα τοὺς συναπαντήσῃ καὶ ἐμποδίσῃ διὰ βίας τὴν πορείαν αὐτῶν.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, Τῆ 4η ΦΕΒΡΟΥΑΕΙΟΥ 1862.

(Ληφθὲν ἐν Λονδίῳ χθὲς, περὶ τὴν 7ην ἑσπερινὴν ὥραν.)

Προσκληθεὶς ὁ Κύριος Κανάρης, ἵνα σχηματίσῃ ὑ- πουργεῖον, ἐπρότεινε ὡς μέλη αὐτοῦ ἄτομα μὴ γενό- μενα δεκτὰ μὴδὲ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, μὴ δὲ ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης. Ἐπομένως τὸ παλαιὸν ὑ- πουργεῖον ἔμεινε καὶ πάλιν εἰς τὰ πράγματα.